

Sapatin Vartija

Touko-Kesäkuu 2012

Pysykää laissa ja todistuksessa

Jes. 8:20

**Julkaisija: Seitsemännen Päivän Adventistien
kansainvälinen lähetyss seurakunta Uskonpuhdistusliike
Suomen Lähetysyhdistys r.y.**

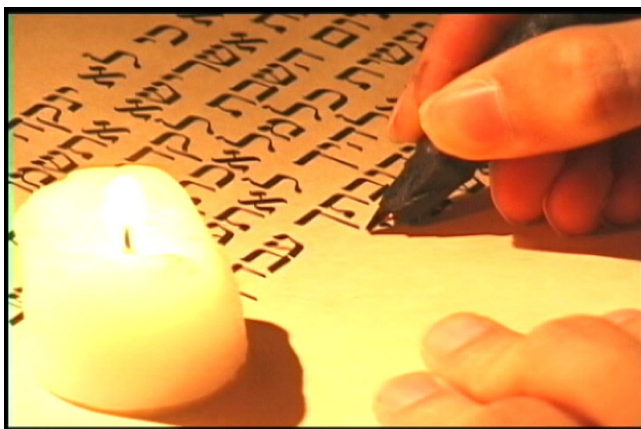
Mastotie 10, 37800 Toijala Puh. 03 5425100 eMail:

info@spaup.org www.spaup.org

Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Joh. 3:16.

Sillä rakkaus Jumalaan on se, että pidämme hänen käskynsä. Ja hänen käskynsä eivät ole raskaat; sillä kaikki, mikä on syntynyt Jumalasta, voittaa maailman; ja tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme. 1.

Joh. 5:3, 4.

Todistusten laatu ja vaikutus

(»Testimonies», nide V, siv. 654—691.)

KUN loppu lähestyy ja työ, jonka tarkoitus on antaa maailmalle viimeinen varoitus, laajenee, käy yhä tärkeämmäksi, että niillä, jotka vastaanottavat nykyisen totuuden, on selvä käsitys niiden todistusten laadusta ja vaikutuksesta, jotka Jumala on nähnyt hyväksi alusta alkaen liittää kolmannen enkelin sanomaan. Seuraavat sivut sisältävät otteita siitä, mitä Jumala on minulle kirjoittanut viimeisten neljänkymmenen vuoden aikana ja mikä koskee sekä omia Varhaisia kokemuksiani tässä erikoisessa merkityksessä ja sitä, mitä Jumala on minulle ilmaissut todistusten laadusta ja merkityksestä, niiden antamistapaa ja sitä, miten ne on otettava huomioon.

Vähän aikaa vuoden 1844 jälkeen sain ensimmäisen näkyeni. Olin käymässä erään rakkaan uskonsisaren luona, johon olin hyvin kiintynyt. Meitä oli viisi, kaikki naisia, polvillaan perhealttarin ääressä. Rukoillessamme Jumalan voima valtasi minut niin kuin ei koskaan aikaisemmin. Tunsin olevani valon ympäröimä ja kohoavani yhä ylemmäksi maasta. Tällöin sain näyn, joka koski adventtiuskovien kokemusta, Kristuksen tulemista ja uskollisille annettavaa palkkaa.

Toisessa näyssä, joka pian seurasi ensimmäistä, minulle näytettiin koetukset, jotka minun täytyisi kestää, sekä että velvollisuuteni oli mennä kertomaan toisille, mitä Jumala oli minulle ilmaissut. Minulle näytettiin, että työni kohtaisi suurta vastustusta ja tuska tulisi raastamaan sydäntäni, mutta että Jumalan armo riittäisi auttamaan minua kestäämään kaiken. Tämä näky vaivasi minua suuresti, sillä se näytti velvollisuuteni olevan mennä ihmisten keskuuteen esittämään totuutta.

Mieltäni painoi erikoisesti pelko, että jos tottelisin velvollisuuden ääntä ja alkaisin julistaa olevani henkilö, jolle Korkein on antanut näkyjä ja ilmestyksiä kansaa varten, saattaisin joutua synnillisen itse korotuksen valtaan ja nousta korkeammalle paikalle, kuin mihin minulla on oikeus, saada osakseni Jumalan epäsuosion ja kadottaa sieluni. Olin nähnyt useita tämänkaltaisia tapauksia, ja mieleni teki vetäytyä pois tästä vaikeasta koettelemuksesta.

Pyysin nyt hartaasti, että jos minun täytyy mennä kertomaan, mitä Jumala on minulle näyttänyt, varjeltuisin sopimattomasta itse korotuksesta. Enkeli sanoi: »Rukouksesi on kuultu ja niihin vastataan. Jos

tämä pelkäämäsi paha uhkaa sinua, Jumala on ojentava kätensä pelastaakseen sinut; ahdistusten avulla hän vetää sinua luokseen ja pitää nöyränä. Julista sanomaa uskollisesti. Jos kestät loppuun asti, saat syödä elämän puun hedelmää ja juoda elämän vettä.»

Tähän aikaan esiintyi kiihkomielisyyttä joidenkuiden keskuudessa, jotka olivat uskoneet ensimmäisen sanoman. Pahoja erehdyksiä esiintyi sekä opissa että elämässä, ja jotkut olivat valmiit tuomitsemaan kaikki, jotka eivät omaksuneet heidän käsityksiään. Jumala näytti nämä erehdykset minulle näyssä ja lähetti minut erehtyvien lastensa luo selittämään niitä, mutta tätä velvollisuutta suorittaessani kohtasin katkeraa vastustusta ja soimauksia.

Minusta oli sängen vaikeata kertoa erehtyville, mitä minulle oli heistä näytetty. Toisten näkeminen huolestuneina tai murheellisina tuotti minulle suurta tuskaa. Ja kun minun oli esitettävä sanomia, lievensin niitä usein ja esitin ne kyseessä oleville henkilöille mahdollisimman edullisina. Sitten menin yksinäisyyteen ja itkin sieluntuskissani. Katselin niitä, joiden oli huolehdittava vain omasta sielustaan, ja ajattelin, että jos olisin heidän asemassaan, en napolisi. Oli vaikea kertoa Jumalan minulle antamia selviä, sattuvia todistuksia. Tarkkasin huolestuneena tulosta, ja jos nuhtelemani henkilöt nousivat vastarintaan ja myöhemmin vastustivat totuutta, heräsi mielessäni kysymyksiä: Esitinkö sanoman juuri sillä tavalla, kuin minun piti? Eikö heitä olisi millään tavoin voitu pelastaa? Ja sitten niin suuri tuska valtasi sieluni, että usein pidin kuolemaa tervetulleena vieraana ja hautaa suloisena lepopaikkana.

En käsittänyt tämän menettelyn vaaraa ja synnillisyyttä, ennen kuin minut näyssä vietiin Jeesuksen läheisyyteen. Hän katsoi minua paheksuvasti ja käänsi kasvonsa minusta. En saata kuvailla tuskaa ja kauhua, jota silloin tunsin. Lankesin kasvoilleni hänen eteensä, mutta en kyennyt lausumaan sanaakaan. Oi, kuinka halusinkaan piiloutua ja kätkeytyä tuolta kauhealta katseelta! Silloin saatoin jossakin määrin käsittää kadotettujen tunteet, kun he huutavat vuorille ja kallioille: »Langetkaa meidän päallemme ja kätkekää meidät hänen kasvoiltansa, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsan vihalta!»

Heti muuan enkeli käski minun nousta, ja voin tuskin kuvailla näkyä, jonka silmäni näkivät. Edessäni oli joukko ihmisiä revityin hiuksin ja vaatein, ja heidän kasvoiltaan kuvastuivat epätoivo ja kauhu. He tulivat lähelle minua ja hankasivat vaatteitaan omiini. Katsoessani vaatteisiini

näin niiden olevan veren tahraamat. Vaivuin jälleen kuin kuolleen seurassani olevan enkelin jalkoihin. En voinut lausua edes anteeksipyyntöä, ja halusin ainoastaan paeta pois tuosta pyhästä paikasta. Enkeli nosti minut jaloilleni ja sanoi: 'Sinun laitasi ei ole nyt näin, mutta tämä näky on annettu sinulle, jotta tietäisit, millaiseen tilaan joudut, jos et julista toisille, mitä Herra on sinulle ilmaissut'.» Tämä vakava varoitus silmiäni edessä menin puhumaan ihmisille Jumalan minulle antamia nuhteen ja opetuksen sanoja.

HENKILÖKOHTAISIA TODISTUKSIA

Sanomat, joita sain eri henkilöitä varten, usein kirjoitin heille muistiin, ja monessa tapauksessa tein tämän heidän hartaasta pyynnöstään. Toimintani laajentuessa tästä tuli minulle tärkeä ja voimia kysyvä työ. Ennen kuin julkaisin »Todistukset 15», monet, joita olin neuvonut tai nuhdellut, lähettivät minulle pyyntöjä saada kirjoitettuja todistuksia. Mutta minä olin sängen uupunut kuluttavasta työstä ja välttelin tätä tehtävää, varsinkin koska tiesin, että monet näistä henkilöistä olivat arvottomia, ja näytti olevan vain vähän toivoa, että heille annetut varoitukset vaikuttaisivat heissä mitään muutosta. Siihen aikaan minua suuresti rohkaisi seuraava uni:

Muuan henkilö toi minulle valkoista kangasta ja pyysi minua leikkaamaan siitä vaatteita kaikenkokoisille, kaikenluonteisille ja eri olosuhteissa eläville ihmisille. Minun käskettiin leikata kaikki ja ripustaa ne valmistettaviksi, kun sitä pyydetäisiin. Minulla oli tunne, että monet, joille minua pyydettiin leikkaamaan vaatteita, olivat arvottomia. Kysyin, oliko tämä viimeinen kangaspala, joka minun pitäisi leikata, ja minulle kerrottiin, ettei niin ollut, vaan että niin pian kuin olin lopettanut tämän, joutuisin ottamaan käsiteltävikseni uusia. Masennuin edessäni olevasta työmäärästä ja lausuin, että olin leikannut vaatteita toisille yli kaksikymmentä vuotta, eikä työlleni ollut annettu arvoa, enkä liioin nähnyt sen aikaansaaneen paljoakaan hyvää. Puhuin henkilölle, joka toi minulle kankaan, erikoisesti eräästä naisesta, jolle hän oli käskenyt minun leikata puvun. Sanoin, ettei hän antaisi puvulle arvoa ja että olisi ajan ja aineen haaskausta antaa se hänelle. Hän oli hyvin köyhä, vähä-älyinen ja epäsiisti tavoiltaan ja turmelisi sen pian.

Puhuttelemani henkilö vastasi: »Leikkaa vaatteet. Se on velvollisuutesi. Tappio ei ole sinun, vaan minun. Jumala ei näe niin kuin

ihminen. Hän suunnittelee työn, jonka hän haluaa saada tehdyksi, etkä sinä tiedä, kumpi menestyy, tämä vai tuo.»

Kohotin käteni, jotka olivat känsäiset saksien pitkäaikaisesta käyttämisestä, ja sanoin, etten voinut muuta kuin kavahtaa ajatusta tämänlaatuisen työn jatkamisesta. Tuo henkilö vastasi jälleen:

»Leikkaa vaatteet. Et ole vielä työstäsi vapaa.»

Hyvin väsyneenä nousin ryhtyäkseni työhön. Edessäni olivat uudet, kiiltävät saksat, joita aloin käyttää. Yhtäkkiä väsymykseni ja alakuloisuuteni hävisivät, saksat näyttivät leikkaavan melkein ilman mitään ponnistusta minun puoleltani, ja leikkasin puvun toisensa jälkeen verrattain helposti.

Monet unet aiheutuvat tavallisista elämän asioista, joiden kanssa Pyhällä Hengellä ei ole mitään tekemistä. On myös vääriä unia, kuten vääriä näkyjäkin, jotka ovat Saatanan hengen innoittamia. Mutta Herran antamat unet lasketaan Jumalan sanassa kuuluviksi näkyihin, ja ne ovat yhtä varmasti profetian hengen hedelmiä kuin näytkin. Sellaiset unet, kun otetaan huomioon henkilöt, jotka ovat ne saaneet, ja olosuhteet, joissa ne on annettu, sisältävät itsessään todistuksen, että ne ovat oikeita.

Koska varoitukset ja neuvot, joita oli todistuksessa annettu yksityistapauksia varten, soveltuivat yhtä tehokkaasti moniin muihin, joihin ei oltu erikoisesti tällä tavoin viitattu, näytti velvollisuuteni olevan julkaista henkilökohtaiset todistukset seurakunnalle hyödyksi. »Todistuksessa 15» sanoin, puhuessani tämän välttämättömyydestä: »En tiedä parempaa tapaa esittää näkyäni, jotka koskevat yleisiä vaaroja ja erehdyksiä ja kaikkien velvollisuutta, jotka rakastavat Jumalaa ja pitävät hänen käskynsä, kuin julkaisemalla nämä todistukset. Ehkäpä ei olekaan suorempaa ja tehokkaampaa tapaa ilmaista, mitä Jumala on minulle näyttänyt.»

Eräässä kesäkuun 12 p:nä 1868 saamassani näyssä minulle näytettiin sellaista, mikä osoitti minun menetelleen oikein julkaistessani henkilökohtaiset todistukset: Kun Herra valikoi yksityistapauksia ja luettelee eri henkilöiden virheitä, muut, joita ei näyssä ole esitetty, usein pitävät itsestään selvänä, että he ovat täysin tai ainakin osaksi oikeassa. Jos jotakuta nuhdellaan jostakin erikoisesta synnistä, veljien ja sisarten tulisi tarkoin tutkia itseään nähdäkseen, missä he ovat erehtyneet ja missä he ovat olleet syyllisiä samaan syntiin. Heidän tulisi olla kyllin nöyriä tunnustamaan syntinsä. Vaikka toiset pitäisivätkin heitä hyvinä, ei tämä

tee heitä hyväksi. Jumala katsoo sydämeen. Tällä tavalla hän koettelee sieluja. Hänen tarkoituksensa nuhdellaan yhden virheitä on oikaista monia. Mutta elleivät he ota nuhdetta itselleen, vaan kuvittelevat, että Jumala sivuuttaa heidän erehdyksensä, koska hän ei erikoisesti niitä mainitse, he pettävät oman sielunsa ja joutuvat pimeyteen saaden kulkea omia teitään ja seurata omia mielijohteitaan.

Monet menettelevät väärin omaa sieluaan kohtaan, ja heillä on aivan erheellinen käsitys todellisesta tilastaan Jumalan edessä. Hän käyttää tapoja ja keinoja, jotka parhaiten palvelevat hänen tarkoitustaan tutkiakseen, mitä on hänen seuraajikseen tunnustautuvien sydämessä. Hän paljastaa joidenkuiden rikkomukset, jotta toiset saisivat täten varoituksen, pelkäisivät ja karttaisivat näitä erehdyksiä. Tutkimalla itseään he voivat huomata tekevänsä samaa, minkä Jumala tuomitsee toisissa. Jos he todella haluavat palvella Jumalaa ja pelkäävät rikkoa häntä vastaan, he eivät odota syntejään mainittavan, ennen kuin he tunnustavat ja nöyrästi katuen kääntyvät Herran puoleen. Toisille annetun valon mukaan he tahtovat jättää sellaisen, mikä on ollut Jumalalle vastenmielistä. Jos taas päinvastoin ne, jotka eivät ole oikeassa suhteessa Jumalaan, näkevät olevansa syyllisiä juuri niihin synteihin, joita toisissa on nuhdeltu, mutta siitä huolimatta jatkavat kulkuaan samalla huonolla tiellä, koska heitä ei ole erikseen mainittu, he vaarantavat oman sielunsa ja joutuvat Saatanan vangeiksi ja hänen tahtonsa alaisiksi.

Minulle näytettiin, ettei Jumala viisauudessaan paljasta kaikkien syntejä ja erehdyksiä ... Nämä henkilökohtaiset todistukset kuuluvat kaikille, jotka ovat syyllisiä, vaikka heidän nimensä eivät liittyisikään erikoiseen todistukseen, ja jos ihmiset jättävät huomioonottamatta omat syntinsä ja salaavat ne, koska heidän nimiään ei ole erikoisesti mainittu, Jumala ei voi heitä siunata. He eivät voi edistyä hengellisessä elämässään, vaan joutuvat yhä suurempaan pimeyteen, kunnes taivaan valo otetaan heiltä kokonaan pois.

Eräässä noin kaksikymmentä vuotta sitten minulle annetussa näyssä minun käskettiin julkaista yleisiä periaatteita puheessa ja kirjoituksessa ja samalla erikseen mainita joidenkuiden yksilöiden vaaroista, erehdyksistä ja synneistä, jotta kaikki voisivat saada varoituksia, nuhteita ja neuvoja. Minä näin, että kaikkien tulisi tarkoin tutkia omaa sydäntään ja elämäänsä nähdäkseen, ovatko he tehneet samoja erehdyksiä, joista toisia oikaistiin, ja soveltuivatko toisille annetut varoitukset heihin. Jos näin oli, niin

heidän pitäisi tuntea, että neuvot ja nuhteet oli annettu erikoisesti heille, ja heidän pitäisi sovelluttaa niitä käytännössä, aivan kuin ne olisivat osoitetut juuri heille... Jumala koettelee kaikkien uskoa, jotka väittävät olevansa Kristuksen seuraajia. Hän koettelee kaikkien niiden rukousten vilpittömyyttä, jotka väittävät hartaasti haluavansa oppia tuntemaan velvollisuutensa. Hän selvittää heille heidän velvollisuutensa. Hän antaa jokaiselle runsaasti tilaisuuksia kehittää sitä, mitä heidän sydämessään on.

TODISTUSTEN TARKOITUS

Muoin Jumala puhui ihmisille profeettain ja apostolien suun kautta. Näinä päivinä hän puhuu heille Henkensä todistusten välityksellä. Ei ole koskaan ollut aikaa, jolloin Jumala olisi vakavammin opettanut kansalleen tahtoaan ja sitä tietä, jota hän toivoisi heidän kulkevan.

Herra on nähnyt hyväksi antaa minulle näyn, joka koskee hänen kansansa tarpeita ja erehdyksiä. Vaikka se onkin tuottanut minulle tuskaa, olen uskollisesti esittänyt syntisille heidän virheensä ja keinot niiden korjaamiseksi... Näin Jumalan Henki on julistanut varoituksia ja tuomioita, säästämättä kuitenkaan ihania armonlupauksia...

Katuvilla syntisillä ei ole syytä joutua epätoivoon, vaikka heitä muistutetaan heidän rikkomuksistaan ja varoitetaan vaaroistaan. Juuri nämä ponnistukset heidän hyväkseen osoittavat, kuinka suuresti Jumala rakastaa heitä ja haluaa pelastaa heidät. Heidän on vain seurattava hänen neuvoaan ja tehtävä hänen tahtonsa periäkseen iankaikkisen elämän. Jumala asettaa erehtyvien lastensa synnit heidän eteensä, jotta he näkisivät ne kaikessa kauheudessaan jumalallisen totuuden valossa. Heidän velvollisuutensa on sitten hylätä ne ainiaaksi. »Jos Jumalan kansa käsittäisi hänen menettelynsä heitä kohtaan ja ottaisi vastaan hänen opetuksensa, he näkisivät edessään suoran polun ja valon, joka ohjaisi heitä läpi pimeyden ja vaikeuksien.

Varoituksia ja nuhteita ei ole annettu erehtyville seitsemännen päivän adventisteille siksi, että heidän elämänsä olisi moitittavampaa kuin muihin seurakuntiin kuuluvien kristityiksi tunnustautuvien elämä, eikä sen tähden, että heidän esimerkinsä tai tekonsa olisivat pahempia kuin niiden adventistien, jotka eivät tahdo alistua Jumalan lain vaatimuksiin, vaan koska heillä on suuri valo ja he tunnustavat kuuluvansa Jumalan erikoiseen, valittuun kansaan, jonka sydämeen hänen lakinsa on kirjoitettu. He ilmaisevat uskollisuutensa taivaan Jumalaa kohtaan

olemalla kuuliaisista hänen valtakuntansa laeille. He ovat Jumalan edustajia maan päällä. Jokainen heissä esiintyvä synty erottaa heidät Jumalasta ja erikoisella tavalla tuottaa häpeää hänen nimelleen antamalla hänen pyhän lakinsa vihollisille aihetta moittia hänen työtään ja kansaansa, jota hän on nimittänyt »valituksi suvuksi, kuninkaalliseksi papistoksi, pyhäksi kansaksi, omaisuuskansaksi», jotta he tekisivät sen täydellisyyksiä, joka on pimeydestä kutsunut heidät ihmeelliseen valoosaan...

Herra nuhtelee ja oikaisee niitä ihmisiä, jotka tunnustavat pitävänsä hänen lakinsa. Hän osoittaa heidän syntinsä ja paljastaa heidän vääryytensä, koska hän haluaa erottaa heistä kaiken synnin ja vääryyden, jotta he hänen pelossaan saavuttaisivat täydellisen pyhityksen... Jumala moittii, nuhtelee ja oikaisee heitä, jotta he puhdistuisivat ja pyhittyisivät ja heidät viimein voitaisiin korottaa hänen istuimelleen.

Olen katsellut sapatinpitäjille annettuja todistuksia ja olen hämmästynyt Jumalan armosta ja hänen huolenpidostaan kansaansa kohtaan hänen antaessaan heille niin paljon varoituksia, osoittaessaan heidän vaaransa ja esittäessään heille sen korkean aseman, jossa hän toivoisi heidän olevan. Jos he pysyisivät hänen rakkaudessaan ja eroaisivat maailmasta, hän antaisi erikoisten siunaustensa levätä heidän yllään ja valonsa loistaa heidän ympärillään. Heidän hyvä vaikutuksensa tuntuisi jokaisessa työhaarassa ja työkentän joka osassa. Mutta jos he eivät alistu Jumalan tahtoon, jos heillä jatkuvasti on yhtä vähäinen käsitys työn korkeasta laadusta kuin ennenkin, heidän vaikutuksensa ja esimerkkinsä tulee olemaan kauheaksi kiroukseksi. He aikaansaavat pelkkää vahinkoa. Heidän vaatteistaan löydetään kalliitten sielujen verta.

Varoittavia todistuksia on toistamiseen annettu. Kysyn: Ketkä ovat ottaneet niistä vaarin? Ketkä ovat syvästi katuneet syntejään ja epäjumalanpalvelustaan ja vakavasti pyrkinneet päämäärää kohden Jumalan korkean kutsumuksen tähden Jeesuksessa Kristuksessa?... Olen hartaasti odottanut, toivoen, että Jumala vuodattaisi Henkensä joillekuille ja käyttäisi heitä vanhurskauden aseina herättääkseen seurakuntaansa ja saattaakseen sen oikeaan tilaan. Olen joutunut miltei epätoivoon nähdessäni vuosi toisensa jälkeen yhä enemmän luovuttavan siitä yksinkertaisuudesta, jonka, kuten Jumala on näyttänyt minulle, tulisi olla luonteen-omaista hänen seuraajiensa elämälle. On ollut yhä vähemmän mielenkiintoa ja harrastusta Jumalan asiaan. Kysyn: Missä ovat ne, jotka tunnustavat uskovansa todistuksiin, koettaneet elää heille annetun valon

mukaan? Missä määrin he ovat välittäneet saamistaan varoituksista? Missä määrin he ovat noudattaneet heille annettuja opetuksia?

EI RAAMATUN TILALLE

Seuraava ote eräästä v. 1876 julkaistusta todistuksesta osoittaa, ettei todistuksia annettu Raamatun tilalle:

»Veli R. sai aikaan sekaannusta koettaessaan esittää asian siten, että valo, jonka Jumala todistusten välityksellä on antanut, on lisäys Jumalan sanaan, mutta siinä hän esittää asian väärässä valossa. Jumala on nähnyt hyväksi tällä tavalla kiinnittää kansansa mielen sanaansa ja antaa heille siitä selvemmän käsityksen.» Jumalan sana voi valaista pimeimmänkin mielen, ja sitä voi ymmärtää jokainen, jolla on vähänkin halua ymmärtää sitä. Mutta tästä kaikesta huolimatta huomataan joidenkuiden, jotka tunnustavat tutkivansa Jumalan sanaa, elävän aivan sen yksinkertaisimpien opetusten vastaisesti. Jotta ihmisillä ei olisi millä puolustautua, Jumala antaa selviä ja sattuvia todistuksia tuodakseen heidät jälleen sen sanan luo, jonka seuraamisen he ovat laiminlyöneet. »Jumalan sanassa on runsaasti yleisiä periaatteita oikeiden elämäntapojen muodostamiseksi, ja todistusten, sekä yleisten että henkilökohtaisten, tarkoitus on kiinnittää ihmisten huomio erikoisemmin näihin periaatteisiin.»

Huhtikuun 3:ntenä 1871 tämä asia esitettiin minulle unessa. Olin olevinani tärkeässä kokouksessa, johon oli kokoontunut suuri ihmisjoukko. Monet olivat polvillaan Jumalan edessä hartaassa rukouksessa, ja he näyttivät taakan painamilta. He pyysivät Herralta erikoista valoa. Monet näyttivät olevan sieluntuskissa, heidän mielensä oli hyvin liikuttunut, kyynelin he ääneen rukoilivat apua ja valoa. Huomattavimmat veljemme olivat mukana tässä sangen vaikuttavassa kohtauksessa. Veli S. makasi lattialla ilmeisesti suuren tuskan vallassa. Hänen vaimonsa istui välinpitämättömien pilkkaajien joukossa. Hän näytti haluavan kaikkien ymmärtävän, että hän pilkkasi niitä, jotka näin nöyryyttivät itsensä.

Näin unta, että Herran Henki tuli minuun ja nousin keskellä huutoja ja rukouksia ja sanoin: »Herran Henki on minun päälläni. Tunnen kehotusta sanoa teille, että teidän on alettava henkilökohtaisesti työskennellä hyväksenne. Te katsotte Jumalaan ja toivotte hänen tekevän teille sen työn, jonka hän on jättänyt teidän tehtäväksenne. Jos te itse haluatte tehdä

sen työn, jonka tiedätte teidän täytyvän tehdä, silloin Jumala on auttava teitä, kun apua tarvitsette. Te olette jättäneet tekemättä juuri sen, jonka Jumala on jättänyt teidän tehtäväksenne. Te olette pyytäneet Jumalaa tekemään teidän työnne. Jos te olisitte seuranneet hänen teille antamaa valoa, niin hän antaisi suuremman valon loistaa teille. Mutta kun ette välitä teille annetuista varoituksista, neuvoista ja nuhteista, kuinka voisitte toivoa Jumalan antavan teille enemmän valoa ja siunauksia laiminlyötäväksi ja halveksittaviksi? Jumala ei ole niin kuin ihminen, hänen kanssaan ei ole leikkimistä.»

Otin kalliin Raamatun ja asetin sen ympärille useita Todistuksia Seurakunnille, jotka on annettu Jumalan kansaa varten. Tässä, minä sanoin, selvitetään melkein kaikkien pulmat. Siinä esitetään synnit, joita heidän on vältettävä. Täältä he voivat löytää haluamansa neuvon, joka on annettu samankaltaista tapausta varten kuin heidänkin. Jumala on halunnut antaa teille käskyn käskyn päälle ja säännön säännön päälle. Mutta moni teistä ei todella tiedä, mitä todistukset sisältävät. Te ette tunne Raamattua. Jos olisitte tehneet Jumalan sanan tutkistelunne esineeksi haluten saavuttaa Raamatun tason ja kristillisen täydellisyyden, ette olisi tarvinneet todistuksia. Koska olette laiminlyöneet tutustua Jumalan innoitettuun kirjaan, hän on koettanut saavuttaa teidät yksinkertaisten, välittömien todistusten avulla, kiinnittäen huomiotanne niihin innoitettuihin sanoihin, joita ette ole totelleet, ja kehottaen teitä saattamaan elämänne sopusointuun sen puhtaitten ja ylevien opetusten kanssa.

Herran tarkoitus on annettujen todistusten avulla varoittaa teitä, nuhdella, neuvoa ja painaa mieleenne hänen sanansa totuuden tärkeys. Kirjoitetut todistukset eivät anna meille uutta valoa, vaan ne painavat elävästi mieleen ne innoitetut totuudet, jotka jo on ilmaistu. Ihmisen velvollisuus Jumalaa ja lähimmäistään kohtaan on selvästi esitetty Jumalan sanassa, mutta vain harvat teistä tottelevat saamaansa valoa. Uusia totuuksia ei tuoda ilmi, mutta Jumala on todistusten avulla tehnyt yksinkertaiseksi jo antamansa suuret totuudet ja valitsemallaan tavalla esittänyt ne ihmisille herättääkseen heitä ja painaakseen ne heidän mieleensä, jottei kukaan voisi puolustautua.

Ylpeys, itserakkaus, itsekkyyys, viha, kateus ja epäluulo ovat sumentaneet käsityskyvyn, ja totuus, joka voisi tehdä teidät viisaaksi, niin että pelastutte, on menettänyt kykynsä viehättää ja hallita mieltä.

Jumalisuuden tärkeimpiä periaatteita ei ymmärretä, koska ei isota ja janota Raamatun tuntemusta, sydämen puhtautta ja elämän pyhyyttä. Todistusten tarkoitus ei ole vähentää Jumalan sanaa, vaan korottaa sitä ja kiinnittää huomio siihen, jotta totuuden kaunis yksinkertaisuus voisi tehdä vaikutuksensa jokaiseen.

Sanoin edelleen: »Kuten Jumalan sana on ympäröity näillä kirjoilla ja lehtisillä, samoin Jumala on ympäröinyt teidät nuhteilla, neuvoilla, varoituksilla ja rohkaisulla. Te huudatte Jumalalta sielunne hädässä enemmän valoa. Jumala on valtuuttanut minut sanomaan teille, ettei todistusten välityksellä tule ainoatakaan valonsädettä polullenne, ennen kuin otatte käytäntöön jo saamanne valon. Herra on ympäröinyt teidät valolla, mutta ette ole pitäneet sitä arvossa, vaan polkeneet sen jalkoihinne. Samalla kun toiset ovat halveksineet valoa, toiset ovat laiminlyöneet sen tai seuranneet sitä vain välinpitämättömästi. Vain harvat ovat sydämessään päättäneet totella valoa, jota Jumala on nähnyt hyväksi antaa heille.»

Muutamit, jotka todistusten välityksellä ovat saaneet erikoisia varoituksia, ovat muutamassa viikossa unohtaneet saamansa nuhteet. Todistukset on toistettu joillekuille useampia kertoja, mutta he eivät ole pitäneet niitä kyllin tärkeinä, jotta niitä olisi pitänyt tarkoin seurata. He ovat pitäneet niitä joutavina taruina. Jos he olisivat välittäneet saamastaan valosta, he olisivat välttäneet tappiot ja koettelemukset, jotka heidän mielestään ovat kovia ja ankaria. He voivat syyttää vain itseään. He ovat panneet omaan niskaansa ikeen, jota heidän on tuskallista kantaa. Se ei ole se ies, jonka Kristus heille antaa. Jumalan huolenpito ja rakkaus vaikuttivat heidän hyväkseen, mutta heidän itsekäs, paha, epäuskoinen sielunsa ei voinut nähdä hänen hyvyytään ja armoaan. He rientävät eteenpäin omassa viisauudessaan, kunnes ahdistusten valtaamina ja vaikeuksien hämmentäminä joutuvat Saatanan pauloihin. Kun keräätte ne valonsäteet, jotka Jumala on menneisyydessä antanut, hän on antava lisää valoa.

Viittasin muinaiseen Israeliin. Jumala antoi heille lakinsa, mutta he eivät totelleet sitä. Sitten hän antoi heille menoja ja säädöksiä, jotta he näitä noudattaessaan voisivat pitää Jumalan muistossaan. He olivat niin taipuvaisia unohtamaan hänet ja hänen vaatimuksensa heihin nähden, että oli välttämätöntä aina pitää heidän mieltään vireillä käsittämään velvollisuutensa totella ja kunnioittaa Luojaansa. Jos he olisivat olleet

kuuliaisia ja mielellään pitäneet Jumalan käskyt, ei tuota menojen ja säädösten paljoutta olisi koskaan tarvittu.

Jos kansa, joka nyt tunnustaa olevansa Jumalan kallis aarre, noudattaisi hänen vaatimuksiaan, sellaisina kuin ne on esitetty hänen sanassaan, ei erikoisia todistuksia annettaisi herättämään heitä huomaamaan velvollisuutensa ja osoittamaan heidän syntejään ja sitä suurta vaaraa, joka sisältyy Jumalan sanan laiminlyömiseen. Monen omatunto on tylsistynyt, koska valo on pantu syrjään, se on laiminlyöty ja sitä on halveksittu...

Joku seiso vierelläni sanoen: »Jumala on nostanut sinut ja antanut sinulle kansalle puhuttaviksi ja heidän sydämeensä painettaviksi sanoja, joita hän ei ole antanut kenellekään muulle. Hän on antanut todistukset sellaisessa muodossa, että niistä on apua sitä tarvitseville. Sinun täytyy olla välittämättä ivasta, pilkasta, moitteista ja soimauksista. Ollaksesi Jumalan erikoinen välikappale et saa nojautua kehenkään toiseen, vaan riippua yksin hänessä ja viiniköynnöksen tavoin kiertää kätesi yksin hänen ympärilleen. Hän tekee sinusta välikappaleen, jonka avulla hän jakaa valoaan kansalle. Sinun täytyy päivittäin saada voimaa Jumalalta ollaksesi luja, niin ettei ympäristösi voi peittää tai himmentää sitä valoa, jonka hän on sinun välitykselläsi sallinut loistaa kansalleen. Saatana toimii erikoisesti estääkseen tämän valon tulemasta Jumalan kansalle, joka niin suuresti tarvitsee sitä näiden viimeisten päivien vaarojen keskellä.

Menestyksesi riippuu yksinkertaisuudestasi. Niin pian kun luovut siitä ja muodostat todistuksesi jonkun mielen mukaan, voimasi on mennyttä. Melkein kaikki on tänä aikana ulkokiiltoista ja epätodellista. Maailma on täynnä todistuksia, jotka on annettu hetken viehätystä varten ja oman minän korottamiseksi. Sinun todistuksesi on toisenluontoista. Sen on kosketettava elämän yksityiskohtia, estettävä heikko usko sammumasta ja teroitettava uskovaisille, miten välttämätöntä heidän on loistaa valona maailmassa.

Jumala on antanut sinulle todistuksesi, jotta selittäisit luopiolle ja syntiselle hänen oikean tilansa ja sen hirveän tappion, jonka hän joutuu kärsimään jatkamalla syntielämänsä. Jumala on painanut tämän mieleesi paljastamalla sen silmiesi eteen niin kuin hän ei ole tehnyt kenellekään toiselle nykyajan ihmiselle, ja hän pitää sinua vastuullisena sen valon mukaan, jonka hän on sinulle antanut. »Ei sota-väellä eikä voimalla vaan

minun Hengelläni, sanoo Herra Sebaot. Korota äänesi kuin pasuuna ja näytä kansalleni heidän rikkomuksensa ja Israelin huoneelle heidän syntinsä.»

TODISTUSTEN VÄÄRÄ KÄYTTÖ

Jotkut, jotka uskovat Todistuksiin, ovat erehtyneet tyrkyttämään niitä sopimattomasti toisille. Niteessä 1 N:o 8 on tätä kohtaa käsittelevä todistus. »Eräässä paikassa oli joitakuita, jotka olivat Jumalan lapsia ja kuitenkin epäilivät näkyjä. Toiset eivät vastustaneet, mutta eivät kuitenkaan uskaltaneet asettua ratkaisevalle kannalle niiden suhteen. Jotkut epäilivät, ja heillä oli kylliksi syytä siihen. Väärät näyt ja kiihkoiset hartaudenharjoitukset sekä niitä seuraavat huonot hedelmät vaikuttivat työhömme tuolla seudulla saaden ihmiset epäilemään kaikkea, mitä 'näyiksi' nimitettiin. Kaikki nämä asiat olisi pitänyt ottaa huomioon ja toimia viisaasti. Ei pitäisi koetella sellaisia tai vaikuttaa sellaisiin, jotka eivät ole koskaan nähneet ketään, jolla on näkyjä, ja jotka eivät henkilökohtaisesti tunne näkyjen vaikutusta. Sellaisilta ei tulisi riistää seurakunnan siunauksia ja etuoikeuksia, jos heidän kristillinen vaelluksensa muuten on oikeata ...

Minulle näytettiin, että jotkut saattoivat vastaanottaa julkaistut todistukset arvostellen puuta sen hedelmien mukaan. Toiset ovat epäilevän Tuomaan kaltaisia: he eivät voi uskoa julkaistuihin todistuksiin eivätkä vakuuttautua toisten todistuksista, vaan heidän täytyy itse nähdä ja saada varmuus. Sellaisia ei tule syrjäyttää, vaan heitä kohtaan tulee osoittaa suurta kärsivällisyyttä ja veljellistä rakkautta, kunnes he löytävät oman kantansa ja asettuvat puolelle tai vastaan. Jos he taistelevat näkyjä vastaan, joita he eivät tunne, jos he menevät niin pitkälle, että vastustavat sellaista, mistä heillä ei ole mitään kokemusta,... seurakunta voi tietää, että he eivät ole oikeassa.»

Muutamilla veljillämme oli ollut pitkäaikainen kokemus totuudessa, ja he olivat kauan tunteneet minut ja työni. He olivat kokeneet todistusten totuudenmukaisuuden ja vakuuttaneet uskovansa ne. He olivat tunteneet Jumalan Hengen voimakkaan vaikutuksen niissä todistamassa niiden totuudenmukaisuudesta. Minulle näytettiin, että jos sellaiset, kun heitä todistusten välityksellä nuhdellaan, nousevat niitä vastaan ja toimivat salassa vähentääkseen niiden vaikutusta, heille on sanottava suorat sanat, sillä heidän menettely-tapansa vahingoittaisi niitä, joilta puuttuu

kokemusta.

Ensimmäinen numero todistuksia, mitä koskaan on julkaistu, sisältää varoituksen sen valon epäviisaasta käytöstä, joka täten on annettu Jumalan kansalle. Selitin, että jotkut olivat menettäneet epäviisaasti: kun he olivat puhuneet uskostaan ei-uskovaisille, ja heiltä oli pyydetty todistusta, he olivat lukeneet minun kirjoituksiani sen sijaan, että olisivat ottaneet Raamatun todistukseksi. Minulle näytettiin, että tämä tapa oli sopimaton ja herättäisi ei-uskovaisissa ennakkoluuloja totuutta vastaan. Todistuksilla ei ole mitään arvoa niille, jotka eivät tiedä mitään niiden hengestä. Sellaisissa tapauksissa ei niihin tulisi viitata.

Ajoittain olen saanut muitakin todistusten käyttöä koskevia varoituksia, kuten seuraavat:

»Jotkut saarnaajista ovat paljon jäljessä. He tunnustavat uskovansa todistuksiin, ja jotkut aikaansaavat pahaa tekemällä niistä järkähtämättömän säännön niille, joilla ei ole ollut mitään kokemusta niistä, mutta itse he eivät niitä noudata. Heille on annettu useita todistuksia, jotka he ovat kokonaan syrjäyttäneet. Tällainen menettely ei ole sopivaa.»

»Minä näin, että jotkut ovat koettaneet hyötyä siitä, mitä Jumala on näyttänyt toisten synneistä ja rikkomuksista. He ovat ottaneet näyssä esitetyn asian äärimmäisen merkityksen ja teroittaneet sitä, kunnes se on ollut omiaan heikentämään monien uskoa siihen, mitä Jumala on näyttänyt, ja myös masentamaan seurakuntaa ja tekemään sitä alakuloiseksi.»

Vihollinen tarttuu kaikkeen, mitä hän voi käyttää tuhotakseen sieluja. »Todistuksia on annettu sellaisten henkilöiden hyväksi, joilla on tärkeä asema. He ovat aloittaneet hyvin kantamalla taakkoja ja suorittamalla osansa Jumalan työssä. Mutta Saatana ahdistaa heitä kiusauksillaan ja viimein voittaa heidät. Kun toiset katsovat heidän huonoa elämäänsä, Saatana tuo heidän mieleensä ajatuksen, että näiden henkilöiden hyväksi annetuissa todistuksissa on täytynyt olla virhe, muuten nämä henkilöt eivät olisi osoittautuneet arvottomiksi suorittamaan Jumalan työtä.»

Näin herää epäilyksiä Jumalan antamasta valosta. »Mitä ihmisistä voidaan sanoa joissakin olosuhteissa, ei heistä voida sanoa toisissa olosuhteissa. Ihmisten siveellinen voima on niin heikko ja he ovat niin äärimmäisen itsekkäitä ja itseensä tyytyväisiä ja tulevat niin helposti itserakkaiksi, että Jumala ei voi työskennellä heidän kanssaan. He jäävät

hapuilemaan sokeiden tavoin ja osoittautuvat niin heikoiksi ja typeriksi, että monet ovat hämmästyneitä, että sellaisia henkilöitä koskaan on hyväksytty ja pidetty kyllin arvokkaina suorittamaan Jumalan työtä. Juuri tätä Saatana toivoo. Se on ollut hänen tarkoituksensa siitä hetkestä alkaen, jolloin hän ensin erikoisesti kiusasi heitä moittimaan Jumalan työtä ja esittämään muistutuksia todistuksista. Jos he olisivat jääneet asemaan, missä heidän vaikutuksensa Jumalan työhön ei olisi ollut erikoisen tuntuva, Saatana ei olisi niin kiivaasti käynyt heidän kimppuunsa, sillä hän ei olisi voinut saavuttaa tarkoitustaan käyttämällä heitä välikappaleinaan erikoista työtä varten. Seuraa...

T. s. I, 31-46.

Muistakaa Lootin vaimoa!

Luuk. 17:32.

Raamatussa meillä on sanottu useamman kerran erilaisissa yhteyksissä “muista”. Tämä tarkoittaa, että asia, josta on mainittu on erittäin tärkeä ja tarkoitettu välittömästi noudatettavaksi ihan kuin kun ajamme autolla ja “Stop” liikennemerkkin edessä pitää pysähtyä, välttyäksemme vakavalta onnettomuudelta.

Miksi Lootin vaimo muuttui suolapatsaaksi?

Enkeli sanoi: “Ja viedessään heitä ulos sanoi mies: ‘Pakene henkesi tähden, älä katso taaksesi äläkä pysähdy mihinkään lakeudella. Pakene vuorille, ettet hukkuisi.’” 1. Moos. 19:17. Oli annettu tärkeä varoitus, että ei saa katsoa taaksepäin, eikä pysähtyä, mutta Lootin vaimo ei noudattanut sitä. Hän muuttui suolapatsaaksi - muistomerkiksi tottelemattomuudesta. Sen vuoksi Vapahtajamme sanoo kaikille Hänen seuraajilleen, meillemme: “muistakaa Lootin vaimoa.”

Voimme ajatella erilaisia syitä miksi hän katsoi taaksepäin. Saattaisi olla epäily; onko asia todella niin vakava, että tarkasti pitää noudattaa kaikkia ohjeita. Saattoi olla myös uteliaisuutta; katsotaan mitä todella tapahtuu takanapäin. Ja vielä kaikkein loogisin syy varmasti oli, että hänen sydämensä jäi sinne. Heillä oli siellä kaunis koti, paljon omaisuutta ja kaikki mukavuudet. Heillä ehkä oli kaunis puutarhakin, josta saivat aina

kaikkinaisia hedelmiä ja kasvimaa, mistä saivat erilaisia vihanneksia. Heillä oli kuin paratiisi siellä, ei tarvinnut tehdä paljon työtä ja puutetta ei ollut mistään, ja elämä oli tosi miellyttävää! Miten voi jättää tällaisen paikan ja lähteä tyhjin käsin, tietämättä miten ja missä saa jatkaa elämää? Hänen kotinsa oli niin tärkeä paikka hänelle, miten voi unohtaa sen? Kaipaus oli nyt niin suuri, että piti kääntyä ja katsoa vielä kerran sitä kaunista paikkaa, mutta salaman kaltainen iski hänen päälleen ja hetkessä hänestä tuli suolapatsas! Voi, voi miten ikävä asia. Hän oli pelastuksen tiellä, mutta matka jäi kesken, hän menetti ajallisen ja ikuisen elämänsä tottelemattomuuden ja epäuskon vuoksi. Sen takia Vapahtajamme vakavuudella sanoi: “Muistakaa Lootin vaimoa.”

Minkä opetuksen Herra toivoo meidän ottamaan Lootin vaimon onnettomuudesta?

Pää asia on, että pidämme mielessä tämän ikävän tapauksen, ettemme tekisi samalla tavalla ja menettäisi pelastustamme.

Siitä huolimatta onko elämässämme kaikki sujunut hyvin, tai meillä on puutetta, sydämemme ei saisi olla kiintynyt näihin asioihin, vaan Herraan, koska Hän järjestää kaikki niin kuin Hänen tahtonsa on.

Jos meillä uskovaisina on yllin kyllin kaikkea ja meillä ei ole mitään vastoinkäymisiä, silloin olisimme taipuvaisia rukoilemaan vähemmän, koska meillä on kaikki, mitä tarvitsemme. Silloin olemme vaarassa kiinnittää sydämemme maallisiin asioihin ja Jumala jää toiseksi. Näin huomaamatta uskomme heikennee, eikä ole halua etsiä Jumalaa, niin kuin Raamattu opettaa.

Herran sana sanoo: “Mutta pitäkää vaari itsestänne, ettei teidän sydämiänne raskauta päihtymys ja juoppous eikä elatuksen murheet, niin että se päivä yllättää teidät äkkiarvaamatta” Luuk. 21: 34. Tässä vaarin pitämisessä itsestämme Jeesus tarkoittaa, että ajallinen elämä voi viedä uskovaan väärälle tielle, jos ajattemme vain fyysisiä tarpeita, mutta sielun ravinnosta emme huoli. Silloin sielun vihollinen pitää siitä ja tarjoaa väärää ravintoa meille ja houkuttelee meitä Lootin vaimon tavoin: “Onko se todella niin tärkeä noudattaa aivan tarkasti sanasta sanaan Jumalan neuvoja?” Kun saatana haluaa viedä uskovan pois uskon tieltä, hän aloittaa ensiksi kylvämään hänen sydämeensä epäilyksiä Jumalan sanaan. Jos hän onnistuu siinä, sen jälkeen hän kiusaa ihmistä, olla tottelematon Jumalalle ja lähtee omille teilleen. Näin hän teki Lootin vaimon kanssa,

joka antautui kiusaukseen, mutta se maksoi heti hänen elämänsä. Hänellä ei ollut enää mahdollisuutta tehdä parannusta ja kääntymystä. Herra meitä auttakoon, että pitäisimme kiinni Hänen neuvoista ja saavuttaisimme pelastuksen, jonka Hän lahjottaa kaikille kuuliaisille ja uskollisille.

“Muista pyhittää lepopäivä.” 2. Moos. 20:8.

Tässä jälleen luumme sana “muista”. Koko laista ainoastaan neljännen käskyn kohdalla löydämme tämän sanan. Miksi? Koska tässä käskyssä näemme Jumalan sinetin, ja se ihminen, joka noudattaa neljättä käskyä tunnustaa ja kunnioittaa Jumalaa Luojana ja haluaa noudattaa myös kaikkia muita Hänen käskyjään. Todistuksissa on sanottu, että jos kaikki ihmiset maan päällä pitäisivät neljännen käskyn, yhtäkään jumalatonta ei olisi maan päällä.

Alusta asti saatana on hyökännyt Jumalan lakia vastaan. Hänen johdolla sapatin päivän pyhyys poistettiin vuonna 536 jKr. ja näin hän on johdattanut ihmiskuntaa harhaan ja jumalattomuuden tielle. Sen vuoksi maailmassa pahuus päivittäin kasvaa ja pian saa huippunsa. Sielunvihollisen työstä huolimatta Herran käsky pysyy samana, niin kuin on ollut aina: “Muista pyhittää lepopäivä.” 2. Moos. 20:8. ja Jumalan todelliset lapset silloinkin, kun koko maailma hylkää sapatin päivän, he uskollisesti noudattavat sitä.

Monet sanoo: “ei ole väliä mikä päivä vietetään Jumalan kunniaksi,” mutta Jumala on tarkoittanut nimenomaan seitsemännen päivän, eli sapatin päivän, ja Jumalan kansana, meidän pitää todistaa sitä maailmalle. Elämme lopun ajassa, ja kiireesti pitää viedä kolmannen enkelin sanomaa ihmisille. Herra meitä auttakoon siihen.

Itse Jumala kehottaa: “Muista pyhittää lepopäivä.” 2. Moos. 20:8.

Sapatin päivä on kuin liikennemerkkin “stop” viikkojärjestyksessämme. Silloin pitää keskeyttää maalliset tehtävät ja suunnitelmat ja ohjata ajatuksemme ainoastaan hengellisiin asioihin ja tehtäviin, joiden kautta kirkastaisimme taivaallista Isäämme. Viettää koko päivä nukkuen ei ole Jumalan käskyn mukaista. Hän sanoo: “muista...” “Jumalalle on vastenmielistä, jos sapatinpitäjät nukkuvat suuren osan sapatista. Sillä tavalla he häpäisevät Luojaansa ja sanovat esikuvallaan, että kuusi työpäivää ovat liian kalliita käytettäväksi lepoon. Heidän täytyy hankkia rahaa, vaikka he joutuisivat riistämään itseltään tarvitsemaansa lepoakin,

minkä he sitten korvaavat nukkumalla pyhinä hetkinä.” Ta. I, 272.

Sapatin päivä on juuri se tilaisuus, kun kaikki enkelit taivaassa ja lankeamattomat maailmat tulevat yhteen palvelemaan Jumalaa, myös me täällä maan päällä kokoontuneina Herran pöydän ääreen saamme syödä runsaasti hengellistä ruokaa, että saisimme riittävästi hengellistä ravintoa ja voimaa seuraavalle viikolle.

Meidän pitää muistaa, että Jumalanpalveluksemme maan päällä yhtyy Jumalan palvelukseen taivaassa. Henkensä kautta Jumala on läsnä keskuudessamme ja enkeleitäkin on lähetetty, jotka tarkoin kuuntelevat sanojamme ja katsovat millä mielellä palvelemme taivaallista Isäämme.

“Jumalan seurakunta maan päällä on yhtä Jumalan seurakunnan kanssa taivaassa. Uskovat maan päällä ja taivaalliset olennot, jotka eivät ole koskaan langenneet muodostavat yhden seurakunnan. Jokainen taivaallinen älykkyys on kiinnostunut pyhien kokouksista maan päällä, jotka kokoontuvat palvelemaan Jumalaa. Taivaan sisäpihalla kuuntelevat Kristuksen todistajan todistukset esipihalla maan päällä.” –*Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 366.

Miten mahtava on, että kuulumme Jumalan perheeseen, siinä on kaikki enkelit ja lankeamattomat maailmat mukana ja sapattina meillä on yhteinen Jumalanpalvelus!

Oi, miten juhlallinen tilaisuus, miten uskaltaisimme olla poissa ja menettää tällainen tilaisuus ja kaikki siunaukset! Sen vuoksi Jumalan Hengen johdosta apostoli Paavali on sanonut: “Älkäämme jättäkö omaa seurakunnankokoustamme, niin kuin muutamien on tapana, vaan kehottakaamme toisiamme, sitä enemmän, kuta enemmän näette tuon päivän lähestyvän.” Hebr. 10:25. Jumala on ilmoittanut viimeisen profeettansa kautta, että vain ne, jotka ovat sairastuneet saavat olla poissa.

Valmistelu sapattia varten

“Seuraavana päivänä, joka oli valmistuspäivän jälkeinen...” Matt. 27:62. Siis perjantai on kutsuttu Raamatussa valmistuspäiväksi. Käskyssä on sanottu “muista” ja meidän tulee muistaa sapatin päivä, että on tulossa jopa viikon ensimmäisestä päivästä lähtien ja valmistautua siihen.

“Perjantai on valmistuspäivä. Silloin voidaan käyttää aikaa välttämättömiin valmistuksiin sapattia varten. Sinä päivänä voimme myös ajatella sapattia ja keskustella siitä. Mitään, mitä taivaan edessä voidaan

pitää pyhän sapatin rikkomisena, ei tule jättää sanomatta tai tekemättä, niin että se jäisi sanottavaksi tai tehtäväksi sapattina. Jumala ei vaadi meitä ainoastaan luopumaan ruumiillisesta työstä sapattina, vaan että mieli kasvatetaan viipymään pyhissä asioissa. Neljättä käskyä rikotaan eittämättä, jos pohditaan maallisia asioita ja antaudutaan kevytmieliseen ja joutavaan keskusteluun. Jos ruvetaan keskustelemaan kaikesta, mikä sattuu tulemaan mieleen, silloin puhutaan joutavia ja ajetaan omia asioita. Jokainen poikkeaminen oikeasta saattaa meidät orjuuteen ja synnalaisiksi.” Ta. I, 271.

“On vielä muuan tehtävä, johon tulisi kiinnittää huomiota valmistuspäivänä. Sinä päivänä kaikki erimielisyydet veljien kesken niin perheessä kuin seurakunnassakin olisi poistettava. Kaikki katkeruus, viha ja pahansuopuus karkotettakoon sielusta. Tunnustakaa nöyryyden hengessä »toisillenne syntinne ja rukoilkaa toistenne puolesta, että te parantuisitte» (Jaak. 5:16).

Jumalan tarkoitus on että sapattina tuomme parhaamme Hänelle: “Jos siinä on joku vamma, jos se ontuu tai on sokea tai jos sillä on joku muu paha vamma, mikä tahansa, niin älä uhraa sitä Herralle, sinun Jumalallesi.” 5. Moos. 15:21.

Jumala ei hyväksynyt mitään osittaista uhria, sen vuoksi miten tärkeä on, että varaamme sapattina parhaat voimamme ja palveluksemme Hänen kunniaksien. Perjantaisi meidän tulee jättää vähemmän työtä, kuin tavallisesti muina päivinä meillä on, että voisimme tehdä kaikki tarpeelliset valmistellut ajoissa Herran käskyn mukaan, emmekä kuluttaisi kaikkia voimiamme ja kun sapatti alkaa, me emme pysty tuomaan pyhää uhria Hänelle.

“Kukaan älköön tulko jumalanpalveluspaikkaan nokkaunille. Kenenkään ei pidä nukkua Jumalan huoneessa. Ihminen ei vaivu uneen ajallisissa toimissaan, koska hän on kiinnostunut työstään. Polkisimmeko palvelustyön, jossa on kysymys iankaikkisista eduista, elämän ajallisia toimia alemmaksi? Näin tehdessämme menetämme siunauksen, jonka Herra on tarkoittanut meille.” Ta. III, 23.

Meidän tulee muistaa, että Jumala ja Hänen enkelinsä ovat läsnä

“Koko taivas pitää sapattia, mutta ei välinpitämättömällä, joutilaalla tavalla. Sinä päivänä kaikkien sielunvoimien pitäisi olla hereillä, sillä saammehan kohdata Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen. Voimme

katsella häntä uskon kautta. Hän haluaa virvoittaa ja siunata jokaista sielua.

Jokaisen pitäisi tuntea, että hänellä on osansa suoritettavana, jotta sapattikokouksista tulisi mielenkiintoisia. Teidän ei tulisi kokoontua vain muodon vuoksi, vaan vaihtamaan ajatuksia, kertomaan päivittäisistä kokemuksistanne, ilmi tuomaan kiitostanne ja lausumaan vilpittömän halunne saada jumalallista valoa, jotta tuntisitte Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen, jonka hän on lähettänyt. Kristuksen ympärillä liikkuva keskustelu vahvistaa sielua elämän koettelemuksia ja taisteluja varten. Älkää luulko voivanne olla kristittyjä ja vetäytyä erillenne. Jokainen on osa ihmiskunnan suuresta kudoksesta, ja jokaisen kokemukset ovat suuresti riippuvaisia hänen lähimmäistensä kokemuksista.

Me emme saa sadattakaan osaa niistä siunauksista, joita voisimme saada kokoontuessamme yhteen palvelemaan Jumalaa. Käsitäskykymme tulee terästyä. Seurustelun toistemme kanssa tulisi tehdä meidät iloisiksi. Koska omistamme niin ihanan toivon, miksi eivät sydämemme aivan hehku rakkaudesta Jumalaan?

Meillä täytyy olla kaikissa uskonnollisissa kokouksissa elävämpi hengellinen käsitys siitä, että Jumala ja hänen enkelinsä ovat siellä ja vaikuttavat kaikkien tosiuskovien hyväksi. Saapuessanne kokouspaikkaan pyytäkää Jumalaa poistamaan kaikki paha sydämistänne. Tuokaa hänen huoneeseensa vain sellaista, mitä hän voi siunata. Polvistukaa Jumalan eteen hänen temppelissään ja pyhittäkää hänelle hänen omaisuutensa, jonka hän on ostanut Kristuksen verellä. Rukoilkaa puhujan tai kokouksen johtajan puolesta. Rukoilkaa, että suuria siunauksia saataisiin sen välityksellä, joka julistaa elämän sanaa. Pyrkikää vakavasti saamaan siunaus omalle kohdallenne. Tod. seurakunnalle I, 302, 303.

Pitäkäämme mielessä, että sapattina Jumala Hänen suuressa armossaan ja rakkaudessaan lähettää meille siunauksia koko viikolle. Minkälainen kiitoksen ja uhrin tuomme Hänelle.

Taivaallinen Isä meitä siunatkoon ja antakoon meille intoa ja voimia **tuodaksemme parhaamme Hänelle, niin että Hänen nimensä kirkastuisi keskuudessamme.** Tämä on toivoni ja rukoukseni. Aamen.

Teidän veljenne Vladimire Marinov

VAINOTTUINA KRISTUKSEN TÄHDEN

»Ja kaikki, jotka tahtovat elää jumalisesti Kristuksessa Jeesuksessa, joutuvat vainottaviksi.» 2 Tim. 3: 12.

Kuten Kristusta vihattiin syyttä, vihataan myös hänen kansaansa, koska se on kuuliainen Jumalan laeille. Jos häntä, joka oli puhdas, pyhä ja tahraton ja joka teki maailmassa pelkkää hyvää, kohdeltiin kuin alhaista rikollista ja tuomittiin jopa kuolemaan, eivät hänen opetuslapsensa voi odottaa sen parempaa kohtelua, olipa heidän vaelluksensa miten tahratonta ja luonteensa miten virheetön tahansa.

Saatanan apureiden laatimia inhimillisiä lakeja säädetään sillä verukkeella, että ne muka edistävät hyviä asioita ja hillitsevät pahuuden leviämistä. Samaan aikaan Jumalan pyhiä käskyjä halveksitaan ja poljetaan maahan. Kaikki ne, jotka todistavat uskollisuutensa noudattamalla Jumalan lakia, saavat varautua siihen, että heidät voidaan vangita ja viedä sellaisten neuvostojen eteen, joiden ohjenuorana ei ole Jumalan pyhä ja korkea laki.

Tämän maailmanajan viimeisinä päivinä elävät saavat kokea, millaista on joutua vainotuksi totuuden tähden. Oikeusistuimissa vallitsee epäoikeudenmukaisuus. Tuomarit kieltäytyvät kuuntelemasta, millä perusteella syytetyt ovat olleet kuuliaisia Jumalan käskyille, koska he tietävät, että perusteet neljännen käskyn pitämisen puolesta ovat kiistattomat. He sanovat: ”Laki on tämä, ja sen mukaan teidän on kuoltava.” Jumalan lailla ei ole heille mitään merkitystä. ”Meidän lakimme” on heidän ylin ohjeensa. Niitä, jotka kunnioittavat tätä ihmisten säätämää lakia, suositaan, mutta ne, jotka kieltäytyvät kumartamasta väärää sapattia, eivät saa nauttia mistään eduista.

Kesällä ei ole huomattavaa eroa ikivihreiden puiden ja muiden puiden välillä; mutta kun talven vihurit tulevat, jäävät ikivihreät puut muuttumattomiksi muiden puiden menettäessä lehtensä. Samoin ei nyt voi erottaa nimikristittyä tosikristitystä, mutta hyvin lähellä on aika, jolloin ero tulee ilmeiseksi. Kun vastustus herää, kun uskon kiihko ja suvaitsemattomuus jälleen pääsevät valtaan ja syttyy vaino, silloin puolisydämiset ja tekopyhät horjuvat ja hylkäävät uskonsa, mutta tosikristityt pysyvät lujina kuin kallio; heidän uskonsa tulee vahvemmaksi ja heidän toivonsa kirkkaammaksi kuin menestyksen päivinä.

ENTISET VELJET PAHIMPIA VAINOOJIA

”Ja silloin monet lankeavat pois, ja he antavat toisensa alttiiksi ja vihaavat toinen toistaan.» Matt. 24:10.

Myrskyn lähestyessä monet, jotka ovat tunnustaneet uskovansa kolmannen enkelin sanoman mutta eivät ole tulleet pyhitetyiksi totuuden kuuliaisuuden kautta, luopuvat uskostaan ja liittyvät vastustajiin. Liittymällä maailmaan ja olemalla osallinen sen hengestä he ovat alkaneet katsella asioita melkein samassa valossa kuin sekini; ja koetuksen tullessa he ovat valmiit valitsemaan yleisesti hyväksytyin helpon linjan. Lahjakkaat, kaunopuheiset miehet, jotka kerran iloitsivat totuudessa, käyttävät kykyjään sielujen pettämiseen ja eksyttämiseen. He tulevat entisten veljiensä katkerimmiksi vihollisiksi. Kun sapatinpitäjät viedään tuomioistuinten eteen vastaamaan uskostaan, nämä luopiot tulevat saatanan tehokkaimpina välikappaleina panettelemaan ja syyttämään heitä sekä valheellisilla kertomuksilla ja vihjailuilla kiihottamaan vallanpitäjiä heitä vastaan.

Jumalan kansalta vaaditaan edessä olevan ahdingon aikana järkkymätöntä uskoa. Hänen lastensa täytyy ilmoittaa, että hän on heidän ainoa palvonnan kohteensa ja että he ovat valmiit uhraamaan henkensäkin mieluummin kuin myöntymään vähääkään väärään palvontaan.

Siihen aikaan kulta erotetaan kuonasta. - - Silloin sammuu moni tähti, jonka kirkkautta olemme ihailleet. Kaikki, joissa on pyhyiden ulkokuori mutta jotka ovat vailla Kristuksen vanhurskautta, joutuvat tunnustamaan alastomuutensa häpeän.

Maan asukkaiden joukossa, kaikkiin maihin hajaantuneina, on niitä, jotka eivät ole notkistaneet polveaan Baalille. Taivaan tähtien tavoin, jotka näkyvät vain öisin, nämä uskolliset loistavat silloin kun pimeys peittää maan ja synkeys kansat. Syvimmän luopumuksen aikana, jolloin saatana suurimpaan yritykseensä ryhtyen koettaa saada »kaikki, pienet ja suuret, sekä rikkaat että köyhät, sekä vapaat että orjat» vastaanottamaan kuolemanrangaistuksen uhalla väärän lepopäivän noudattamisen merkin, nämä uskolliset, »moitteettomat ja puhtaat, — tahrattomat Jumalan lapset» loistavat »niin kuin tähdet maailmassa» — (Fil. 2: 15). Mitä pimeämpi yö on, sitä kirkkaammin he loistavat.

Maranata 212, 213.

Kolme ristiä Golgatalla

Ole hyvä ja lue Luuk. 23:33-43!

Kolme ristiä oli Golgatalla. Kolme ristiä, joita maailma ei koskaan enää ole näkevä. Usein täällä oli ristiä, ja ohi menevät ihmiset näkivät kuolevia niiden päällä. Mutta koskaan eivät ole kokeneet sitä pitkäperjantain tapahtumaa, jossa Kristus antoi henkensä. Kolme ristiä siellä oli kuin mahtavana todistuksena vaikuttavasta ikuisuus-sanomasta. Ne soivat yhteen kolmekertaisen soiton. Syntisille parantumiseksi, etsiville pelastukseksi ja ihmiskunnalle varoitukseksi! Mekin yhdessä haluamme tarkkailla pyhää paikkaa, Golgataa. Täällä hallinnoi Vapahtajan sydämellinen rakkaus syntistä kohtaan. Täällä pulppuaa Jumalan rakkauden ammentamaton parantava kaivo, josta monet saavat voimaa. Raukat ja syntiset löytävät armon, murheelliset lohdutuksen, kuolevat elämän ja pelastuksen. Se, joka kokee ristin voiman, hän tunnustaa yhdessä Jumalan miehen kanssa: “Kummun jokaisella vuorella, joita minä näin maan päällä, kaiku tulee hiljaiselta kukkulalta, jota kutsutaan nimeltä Golgata.”

Voimme esittää kolme ristiä seuraavasti:

1. Rakkauden voitto
2. Synnin voitto
3. Armon voitto

1. Rakkauden voitto

Lähestymme keskimmäisen ristin juurta rukouksilla. Se on risti, joka esittää rakkauden voittoa. Täällä on totuus: “Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” Joh. 3:16. Herrojen Herra, ikuisen Kuningas kärsi kauhean kuoleman. Golgatalla Jumala uhrasi ainoan Poikansa kadonneen maailman pelastamiseksi. Mikä muistomerkki Jumalan rakkaudesta! Se, joka täällä taistelee on rakkauden Vapahtaja. Rakkaudesta meitä kohtaan Hän jätti taivaan. Kuin koditon Hän vaelsi maan päällä. Niin köyhä ja vaatimaton, että Hänen piti sanoa: “Niin Jeesus sanoi hänelle: ”Ketuilla on luolat ja taivaan linnuilla pesät, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin hän päänsä kallistaisi.”“ Matt. 8:20.

Hän ei lannistunut elämässä, etsimistä ja palvelemista. Jerusalemin Hänen rakkautensa kaupunki, Hänen tekonsa näyttämö, rakensi Hänelle ristin. Kaupungin ulkopuolella istuessaan Hän katsoi murheellisena itsepäisiä sydämiä ja itkien sanoi: “Jerusalemin, Jerusalemin, sinä, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat sinun tykösi lähetetyt, kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niin kuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet.” Matt. 23:37.

Jeesuksesta on sanottu: He ristiinnaulitsivat Hänet. Mitä nämä lyhyet sanat sisältävät. Se on ihan kuin evankelistat halusivat osoittaa ilmeisen pelon. Se oli hirveätä heille, että rakastettu Mestari naulittiin häpeällisesti ristiin. Silti se kehottaa meitä joka hetki kokea sen kautta kunniaa.

“Sen tähden myös Jeesus, pyhittääkseen omalla verellensä kansan, kärsi portin ulkopuolella.” Hebr. 13:12.

“Kristuksen oli meidän sijaisemme kärsittävä Jerusalemin muurien ulkopuolella. Hän kuoli portin ulkopuolella, missä rikolliset ja murhaajat teloitettiin.” AT. 715.

Ottaen vasaran ja naulat sotilaat alkoivat toimimaan. He ottivat Hänen käsistä kiinni. Se on ihan kuin meidän pitäisi huutaa heille: “Älkää koskeko Jeesuksen käsiin!”

Nämä on kädet, jotka kantoivat vajoavaa Pietaria (Matt. 18:28-31), jotka mursivat leipää viidelle tuhannelle (Matt. 14:19-21), ja jotka siunasivat lapsia. (Matt. 19:14-15)

Mutta mitä karkeat miehet sanovat Auttajasta, rakkaan kaupungin Siunaajasta?

Painokkaasti ja tylästi kaikuvat vasaralyönnit: “Ristiinnaulitse Hänet.” “Nuo kaksi rosvoa vääntelehtivät niiden käsissä, jotka asettivat heidät ristille, mutta Jeesus ei vastustellut... Hän näki Hänen kätensä levitettävän ristille, sitten tuotiin vasara ja naulat, ja kun piikit lyötiin tuon hellän lihan läpi, kantoivat murtuneet opetuslapset pois tuosta kauheasta kohtauksesta Jeesuksen äidin tajuttoman ruumiin.” AT. 718.

He tarttuvat hyvä Paimenen jalkoihin, joka on hakenut kadonneita ja eksyneitä. Ylimmäisen Papin jalkoihin, joka nousee korkealle rukoillakseen puolestamme.

Taas kaikuu lyönti lyönnin jälkeen! Nyt tuo hurja työ on tehty: Ristiinnaulitseminen!

Rakkaat veljet ja sisaret, katsokaa hetkinen ristiin. Näettekö Hänen päänsä? Se on haavoitettu orjantappuralla, haavoitettu meidän tähtemme.

Tämä on Hänen pistonsa ristillä! Hänen kasvonsa ovat kalpeat ja veriset sinun tähtesi. Etkö tunnusta kellonsoittoa? Etkö kuule miten aina kovemmin kaikuu: Ristiltä kaikuu Vapahtajan sanoma, Hän haluaa vetää sinut taivaaseen. Hän viehättelee sinua, oi, syntinen lähde kuilusta, sinun pitää paeta turmelusta. Hän katsoo sinua täynnä rakkautta ja uskollisuutta, mielellään Hän haluaa pelastaa sinut.

Kuka on syyllinen Jeesuksen ristiinnaulitsemiseen?

Kaikki ihmiset ovat sotilaita, jotka lyövät Jeesuksen käsiin ja jalkoihin nauloja. Naulat, jotka lävistävät Hänet ovat meidän syntiemme luettelo. Vasara, joka lyö lujasti on huolimattomuutemme syntiin.

Jokainen hemmoteltu synti, johon sinä suostut, jokaisen paha sana, jonka lausut epäoikeudenmukaisesti vihassa, jokainen paha ajatus, jolle annoit tilaa, oli uusi vasaranlyönti Golgatalla. Järkyttävällä vakavuudella keskimäinen risti osoittaa meille syyllisyytemme ja turmeluksemme. Hän kuoli puolestamme. Vain yksi pyyntö Isälle ja Hän olisi voinut tulla alas ristiltä. Yksi sana ja Hän saisi kaikkivoivan voimaan vapaasti. Mutta Hän tiesi, että Hän kuolee edestämme, ja että kaikki riippuu Hänestä. Syvissä kärsimyksissään Hän rukoili: "Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät." Luuk. 23:34. Kohta sen jälkeen tuli voiton huuto: "Se on täytetty!" Joh. 19:30.

Nämä sanat olivat kuin taivaan riemuhuuto. Aina kovemmin kaikuu kaukaisista maailmoista meille: "Riemuitkaa taivaat iloitkaa maailman ääriin saakka. Jumala ja minä syntinen tulemme ystäviksi."

Niin rakkaani, astu lähemmäksi ristiä. Oletko havainnut jo, tällä ristillä on kirjoitus? Kolmella kielellä kirjoitettu Kreikaksi, Latinaksi ja Hepreaksi: "Tämä on juutalaisten kuningas." Luuk. 23:38.

Sen kautta Pilatus halusi pilkata juutalaisia ja kunnioittaa Vapahtajaa. Hän halusi pilkata Jeesusta tunnustaa totuus. Tuomarina hän valitsi väärän sanan, mutta kirjoittajana valitsi oikea sanan.

"Niin juutalaisten ylipapit sanoivat Pilatukselle: "Älä kirjoita: 'Juutalaisten kuningas', vaan että hän on sanonut: 'Minä olen juutalaisten kuningas.'" Pilatus vastasi: "Minkä minä kirjoitin, sen minä kirjoitin." Joh. 19:21, 22.

"Korkeampi voima kuin Pilatus tai juutalaiset oli johtanut panemaan tuon kirjoituksen Jeesuksen pään päälle." AT. 746.

Jeesus tarkoittaa Auttaja, Vapahtaja, Pelastaja. Katso täällä on

Auttajasi, sinun Vapahtajasi.

“Häväistys on särkenyt minun sydämeni, minä olen käynyt heikoksi; minä odotin sääliä, mutta en saanut, ja lohduttajia, mutta en löytänyt. Koiruohoa he antoivat minun syödäkseni ja juottivat minulle janooni hapanviiniä.” Ps. 69:21, 22.

“Niille, jotka kärsivät ristinkuoleman, oli luvallista antaa huumausainetta tuskien lievittämiseksi. Tätä tarjottiin Jeesuksellekin, mutta kun Hän oli maistanut sitä, Hän kieltäytyi siitä... Hänen aistiensa sumentaminen olisi hyödyttänyt Saatanaa... Saatana enkeleineen oli ihmismuodossa ristin juurella. Perivihollinen joukkoineen oli yhteistyössä pappien ja hallitusmiesten kanssa. Kansan opettajat olivat kiihottaneet tietämättömän joukon vaatimaan tuomiota Hänelle...” AT. 720, 721.

Hän kallisti päänsä painavan kuorman alle, josta Jesaja sanoo: “Mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut.” Jes. 53:5.

Niin ikuinen rakkaus rakensi meille siltaa Isän kotiin, kodittomien kotimaahan. Se on Golgatan risti, kotimaa kodittomille.

2. Voitto synnistä

Me lähestymme toista ristiä. Se on vasemmalla puolella oleva risti. Sielumme vapisee, koska tämä risti esittää synnin voittoa sielun yli. Kuka on täällä, joka riippuu Herran vieressä?

“Silloin ristiinnaulittiin hänen kanssansa kaksi ryöväriä, toinen oikealle ja toinen vasemmalle puolelle.” Matt. 27:38.

Hänen mielessään painoi suuri syyllisyys. Hän vajosi aina syvemmälle synnin pimeyteen ja harmauteen. Syyllisyytensä kanssa hän seisoi maallisen tuomarin edessä ja rangaistukseksi sai ristiinnaulitsemisen kuolemaan. Nyt hänen piti astua syntinsä kanssa Jumalan eteen. Että hän oli niin syvälle vajonnut, ei ole kaikkein pahin asia; koska hänen syyllisyydestä täällä oli anteeksianto, Jeesuksen veri on voinut pestä hänet kaikista synneistä. Oli hirveätä, että hän ei osoittanut katumusta eikä kaipausta armoon. Kuoleman edessä hän vain sanoo: “Etkö sinä ole Kristus? Auta itseäsi ja meitä.” Luuk. 23:39.

Miksi Herra ei antanut hänelle vastausta, eikä lohdutusta ja apua? Koska tämä pyyntö tuli uhmakkaasta sydäimestä. Hän ei taivu syyllisyytensä kuorman alle. Hän halusi vain apua ruumiillisissa

kärsimyksissä, hän ei ajatellut sielunsa pelastusta ja ikuisuutta.

Miten monet ihmiset tekee samoin kuin mies, joka oli vasemmalla puolella? He pyytävät, mutta haluavat olla ainoastaan vapaita rististä, joka maalliset huolet painaa, jotka vaivaavat meitä. Tästä voin vain sanoa: “Voi häntä, joka ei huoli sielustansa!” Kerran hän saa kokea sanojen todellisuuden: “Hirmuista on langeta elävän Jumalan käsiin.” Hebr. 10:31.

Emme halua unohtaa, sitä, joka kuolee synnissäänsä, ottaa ne mukaansa ikuisuuteen. Silloin ei ole enää mahdollisuutta, vapautua niistä, ei ole toista armonaikaa.

“Ja samoin kuin ihmisille on määrätty, että heidän kerran on kuoleminen, mutta sen jälkeen tulee tuomio.” Hebr. 9:27.

Tätä ryöväriä Vapahtaja oli häntä lähellä . Miten Herra kuvailee hänen sydämensä.

Hän kuuli seitsemän sanomaa ristiltä:

- “Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät.” Luuk. 23:34.
- “Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.” Luuk. 23:43.
- “Vaimo, katso, poikasi!... Katso, äitisi!” Joh. 19:26, 27.
- “Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” Matt. 27:46.
- “Minun on jano.” Joh. 19:28.
- “Se on täytetty” Joh. 19:30.
- “Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni.” Luuk. 23:46.

Hän kuuli Jeesuksen esirukouksen, hänellä oli toisen ryövärin hyvä esimerkki, ja silti hän jäi sellaiseksi, kun oli: kylmänä, välinpitämättömänä, koskemattomana. Pelastus oli lähellä häntä, kuitenkin hän meni kadotukseen. Miten vakava varoitus!

3. Armon voitto

Jos haluat saada apua, tule minun kanssani kolmannen ristin juurelle. Se on Jeesuksen oikealla puolella oleva risti. Täällä riippuu myös eräs ryöväri, joka oli hyvin lähellä helvettiä. Hänen ristillään ei ole ihmiskäden kirjoittamaa kirjoitusta, toki Jumalan ikuinen käsi on ainaaksi laittanut siihen: “Pelastettu!” Armo toi voiton siitä. Tämä ryöväri on Vapahtajamme ensimmäisen armonpalkka.

Tarkkailkaamme tätä miestä tarkemmin. Hänellä oli syntinen menneisyys takanansa. Hänkin ensiksi yhtyi kansan loukkauksiin, mutta

kun näki, että Herra hiljaisesti ja kärsivällisesti antautui kuin äänetön lammas keritsijänsä edessä, kun kuuli, että Herra kaikista raakuudesta ja kaikesta pilkkaamisesta vastasi rukouksilla, silloin hänen omatuntonsa heräsi. Silloin hän tunsi kuilun, joka erotti hänet Jumalasta. Hänelle tuli esille kadotettu elämä. Syvästi sydämessä hän tunnusti oman arvottomuutensa ja syyllisyytensä. Hiljainen kaipaus armoon ja syntien anteeksiantoon, hänessä heräsi lämmin kaipaus parannukseen ja pelastukseen. Tapahtui suuri ihme. Sillä hetkellä, kun Jeesusta katsottiin kaikkien taholta halveksivasti ja arvottomasti, silloin kun juutalaiset kadottivat uskon ja toivon, hän näki orjanmuodon takaa kunnian Kuninkaan.

“Oikeussalissa ja matkalla Golgatalle hän oli ollut Jeesuksen seurassa. Hän oli kuullut Pilatuksen lausuvan: »Minä en löydä Hänessä mitään syytä.» Joh. 19: 4. Hän oli pannut merkille Hänen jumalallisen käyttäytymisensä ja Hänen säälivän anteeksiantonsa kiduttajilleen... Hän oli kuullut niiden sanat, jotka uskoivat Jeesukseen ja olivat itkien seuranneet Häntä. Hän oli nähnyt ja lukenut Jeesuksen pään päällä olevan kirjoituksen. Hän oli kuullut ohikulkijain toistavan sen, muutamien surullisina, vapisevin huulin, toisten taas pilkaten ja ivaten. Pyhä Henki valaisee hänen mieltään, ja vähitellen todistusten ketju liittyy yhteen. Haavoitetussa, pilkatussa, ristillä riippuvassa Jeesuksessa hän näkee Jumalan Karitsan, joka ottaa pois maailman synnin.” AT. 722, 723.

Hänen huuilta tuli sana, joka todistaa syvästä synnin tunnosta: “Me tosin kärsimme oikeuden mukaan, sillä me saamme, mitä meidän tekemme ansaitsevat...” Luuk. 23:41.

Hänelle ristiinnaulitsemisen hetki oli katumukseksi. Hän tunnusti suurelle Sielunhoitajalle syyllisyytensä ja pyysi Häneltä kaikkein suurinta: “...Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi.” Luuk. 23:42.

Ihmeelliset sanat ryövärin huuilta, minä hetkenä hyvänsä voi heittää henkensä. “Hän luovutti avuttoman sielunsa ja ruumiinsa Kristukselle... kuolevainen syntinen ottaa kuolevaisen Vapahtajan vaatimuksella.” Bibelkommentar, 306. Minkäläinen muutos huolimattomuudesta ja pilkkaamisesta syvään katumukseen, ja syvästä katumuksesta korkeaan uskoon. Salaisen katumuksen johdosta ryöväri sai kokea: “Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas...” 1. Joh. 1:9. “Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niin kuin hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa,

veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.“ 1. Joh. 1:7.

Herra sanoi hänelle: “...minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.” Luuk. 23:43.

Tässä näemme, että armo on suurempi kuin syntimme. Nyt kuolema menetti kauhunsa hänessä. Hiljainen kiitos, hiljainen ilo, joista ei löydy sanojakaan.

Oletko saanut syntisi anteeksi?

Se, joka katumuksella ja uskossa tulee Vapahtajan luokse, hän saa kuulla: “Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.“ Luuk. 23:43.

Tahdotko pelastua, silloin myös sinun kohdallasi pitää tulla sisäinen kääntyminen. Pakene ulkokultaisuutta! Jokainen elämä ilman Jeesusta, on kadotettu elämä. Jos et kuulu vielä Hänelle, tee parannus, tee uudistus. Ilman katumusta ei ole armoa. Ilman kääntymystä maan päällä, ei ole sisäänkäyntiä ikuisista helmiporteista sisälle. Katso sinun elämäsi, joka karkaa niin kuin ryöväriellä. Sinunkin elämäntunnit on laskettu. Sen vuoksi: pidä kiirettä ja pelasta sielusi!

Kun katumuksella tulet Vapahtajasi luokse voit uskoa: Syntisi ovat anteeksiannetut, sinun syillisyytesi sovitettu. Kristus on ottanut sinut vastaan. Ja taivaassa Jumalan enkeli kirjoittaa elämän kirjaan nimesi kohdalla: “Pelastettu”

“Niin myös, sanon minä teille, on ilo Jumalan enkeleillä yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen.“ Luuk. 15:10.

Armo on saanut voiton siihen. Elää Jeesuksen kanssa, jos pitää, myös Jeesuksen kanssa kärsiä, Jeesuksen kanssa kuolla, Jeesuksen kanssa voittaa ja yhdessä Jeesuksen kanssa yhdessä Hänen valtakunnassaan, riemuita tämä on tie, johon Herra kutsuu ja siinä Hän johtaa meitä.

Seisomme Golgatan marttyyrimäellä. Kolme ristiä pitivät meille saarnaa vasemmalle ja oikealle on sanat: kadotettu - pelastettu! Kaikki olemme syntisiä, mutta Herran risti on poikkeus. Siitä lähtien, kun Hän toi pelastuksen, maailman kautta tulee ero. Nyt on kadotettu ja pelastettu syntisiä. Mihin ryhmään sinä kuulut? Oletko tyytyväinen elämäsi päätöksiin? Oletko etsinyt ja löytänyt armoa? Haluatko olla pelastettu? Silloin pitää sanasta ottaa vaarin: Tule ristille kuormasi kanssa sinä väsynyt vaeltaja. Ristin juurella voit saada levon ja rauhan.

“Sillä sana rististä on hullutus niille, jotka kadotukseen joutuvat, mutta

meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima.” 1. Kor. 1:18.

Tule ristin juurelle ja antaudu Jeesukselle, koska Golgatan kautta saadaan pelastus. Amen.

Kurt Barath

Herra taivahan, kuule huutoan

Herra taivahan, Kuule huutoan! Armos suojaan taas sulje mua!
Suo mulle aina Siunaus, rauha! Luoja, Luoja, mä ootan sua!

Aamuin uusi on Armos’ pohjaton; Aina, Isäni, neuvo mua!
Vaara kun kohtaa, Kätesi johtaa, Luoja, Luoja, mä ootan sua!

Kesä on maalaistalossa kiireistä aikaa ja sadonkorjuu on hyvästä säästä kiinni. Vettä tarvitaan, jotta viljat ja heinä kasvaisivat, mutta tarvitaan myös poutailmaa, jotta saataisiin satoa korjattua. Viimekesänä puolisoni oli korjaamassa kuivaheinäsatoa pellolta pois, kun hän huomasi synkkiä pilviä taivaalla. Satoa oli vielä paljon korjattavana ja oli suuri huoli, saako sadon korjattua ennen sadetta pois. Hän kääntyi sydämessään Jumalan puoleen ja rukoili pouta ilmaa. Koko sadonkorjuuajan tilanne näytti uhkaavalta, mutta Herra oli armollinen ja pilvet eivät kastele heiniä. Samalla aikaa, korjatessaan heiniä pois pellolta, puolisoni sai kännykkäänsä tekstiviestin: ”Olemme huutaneet Jumalan puoleen, että pellolla olevat paalit eivät kastuisi. Rankkasadetta ei ole tullut.” Miten rohkaisevaa! Siellä, mistä puolisoni korjasi satoa, myös rukoiltiin, jopa sydämen pohjasta huudettiin Jumalan puoleen! Maan omistajalla oli myös huoli sadon säilymisestä kuivana, vaikka hän itse ei tarvinnutkaan niitä heiniä!

Puolisoni ja toinen maanviljelijä perheensä kanssa olivat rukoilleet, jopa huutaneet Jumalan puoleen, ettei vettä sataisi. Muistamme kuinka Tisbeläinen Elia rukoili ensiksi uskossa ettei sataisi. Jumala kuuli Elian rukoukset. Kolmeen ja puoleen vuoteen ei satanut. Kuivuus oli valtava. Tämä oli suuri uskon koetus! Tuli aika, että vettä tarvittiin. Nyt piti rukoilla, että saataisiin vettä. Jälleen koeteltiin Elian uskoa. Elian palvelija kävi lannistumatta korkealla paikalla katsomassa näkyisikö jo merkkiä

sateesta. Kuusi kertaa palvelija palasi takaisin ja sanoi: ”Ei näy mitään. Profeetta ei silti tullut kärsimättömäksi eikä menettänyt uskoaan, vaan rukoili edelleen hartaasti” P.k. s.108. Miten tällaisessa tilanteessa tarvittiin lannistumatonta uskoa ja luottamusta Taivaan Jumalaan. Elian rukoukset eivät olleet itsekkäitä ja vaativia. Hän rukoili uskossa ja peräänantamattomasti. ”Maailmassa tarvitaan tänä aikana tämänkaltaista uskoa - uskoa joka pitäytyy Jumalan sanan lupauksiin eikä hellitä, ennen kuin taivas kuulee. Tällainen usko yhdistää meidät taivaaseen ja vahvistaa meitä selviytymään taistelussa pimeyden voimia vastaan.” P.k. s.108.

Elia ei ylpeillyt onnistumisistaan, vaan jatkoi nöyrää palvelemistaan. Hän arvosti Israelin kuningasta, Ahabia, vaikka hän ei elänytkään Jumalan tahdon mukaista elämää. Elia lähetti palvelijansa kautta viestiä kuninkaalle lähteä kaupunkiin ennen sadetta. Sade kuitenkin yllätti kuninkaan, mutta Elia oli nöyrä palvelija ja lähti matkaoppaaksi. Mutta millä tavalla hän lähti? ”Jumalan voiman vahvistamana hän nyt juoksi kuninkaan vaunujen edellä ja opasti kuninkaan kaupungin portille asti.” P.k. s. 109. Elian juoksuaskel oli varmasti kevyt! Hän iloiten palveli kuningasta pimeässä ja sokaisevassa rankkasateessa.

Eliaa valmistettiin tällä tavoin suurta tehtävää varten. Samoin meitäkin valmistetaan suuria tehtäviä varten. Meille sallitaan uskon koetuksia. Ne ovat meidän parhaaksemme, jotta luonteemme voisi kasvaa taivas kelpoisiksi. Tutkiessamme Elian elämää eteenpäin, huomaamme kuinka hänellekin tuli ihanan onnistumisen jälkeen syvä epäusko. ”Kaikki joutuvat joskus kokemaan katkeraa pettymystä ja syvää masennusta - päiviä jolloin surun vallitessa on vaikea uskoa, että Jumala on maisten lastensa lempeä hyväntekijä, päiviä jolloin vaikeudet ahdistavat sielua, kunnes kuolema tuntuu elämää paremmalta. Silloin monet menettävät otteensa Jumalasta ja joutuvat epäilyksen orjuuteen ja epäuskon vankeuteen. Jos sellaisina aikoina voisimme hengellisesti havaita Jumalan sallimuksen merkityksen, saattaisimme nähdä enkelien koettavan pelastaa meitä ja koettavan asettaa jalkamme ikuisia vuoriakin lujemmalle perustukselle. Silloin saisimme olemukseemme uutta uskoa ja uutta elämää.” P.k. s. 111,112.

”Pian on taistelu käyty ja voitto saatu. Pian saamme nähdä hänet, johon iankaikkisen elämän toivomme on keskittynyt. Hänen läsnä ollessaan tämän elämän koettelemukset tuntuvat täysin mitättömiltä. ”Entisiä ei enää muisteta, eivätkä ne ajatukseen astu.” ”Älkää heittäkö siis pois

uskallustanne, jonka palkka on suuri. Sillä te tarvitsette kestäväisyyttä, tehdäksenne Jumalan tahdon ja saadaksenne sen, mikä luvattu on. Sillä 'vähän, aivan vähän aikaa vielä, niin tulee hän, joka tuleva on, eikä viivyttele.' ”Israel pelastetaan ”iankaikkisella pelastuksella, te ette joudu häpeään ettekä pilkan alaisiksi, ette ikinä, hamaan iankaikkisuuteen saakka” (Jes.65: 17; Hebr. 10: 35 - 37; Jes.45: 17). P.k. s. 508, 509. Aamen!!

Merja _ sisar

Oppia auringonkukasta

Rakkaat veljet ja sisaret. Haluan lähettää teille terveiset, tänä syksyisen kauniina lokakuun päivänä, vuonna 2011. Kertomuksen puutarhastamme, Vorponnosta entisen Itä-Saksan puolelta.

Keväällä kohosi mansikoiden vierestä kasvi, joka pian osoittautui auringonkukaksi. Koska meillä tänä vuonna tuulet puhalsivat enimmäkseen lännen suunnalta, painautui tämän kukan varsi itään päin. Oli aivan todennäköistä, että auringonkukka ei kauan voisi pysyä pystyssä, vaan uhkasi kaatua. Kahden tuen avulla minä sain sen pysymään pystyssä. Näin minä joka päivä katselin tätä tuettua auringonkukkaa ja seuraavat ajatukset tulivat mieleeni:

Rakkaat veljet ja sisaret, me myös tarvitsemme näitä tukia vanhuuden päivinä. Kun vanhuus tulee täytyy ottaa vastaan erilaista apua. Ehkä emme edes itse huomaakaan sitä, kuinka paljon me apua tarvitsemme. Kenties tottumus, ylpeys tai pelko tulla riippuvaiseksi, estää meitä myös vastaanottamasta tarjottua auttavaa kättä. Vielä vaikeampaa meille on se, että itse pyydämme apua, jos koko elämämme ajan olemme olleet voimakkaita ja tarmokkaita. Kaiken avun ohella, jota me tarvitsemme, oli se sitten ihmisten ja myöskin lääketieteellistä apua, niin kuitenkin yksi apu on kaikkein tärkein: Jeesuksen Kristuksen apu. Raamatussa me luemme Jumalan henkilökohtaisen rohkaisun: Jes. 46:3,4 ”Kuulkaa minua, te Jaakobin heimo, te kaikki Israelin heimon tähteet, te, joita on pitänyt kantaa äidinkohdusta asti, nostaa hamasta äidinhelmasta.. Teidän vanhuuteenne asti minä olen sama, hamaan harmaantumiseen saakka

minä kannan; niin minä olen tehnyt, ja vastedeskin minä nostan, minä kannan ja pelastan.”

Niin myöskin mekin voimme tuon auringonkukan tavoin nostaa päämme tässä niin jumalattomassa maailmassa.

Eräässä hengellisessä laulussa sanotaan: ”Kultainen vaeltajan sauva minulla on kädessäni. Taivaasta tämä on lähtöisin, taivaaseen päin hän myös viittoopi. Tämä sauva, on minun uskoni, voimakkaasti ja mahtavasti hän minua tukee. Ja vaikka ruumis ja sielu eroaa häneen minä luotan ja rakennan”

Jos me käytämme tätä uskon sauvaa, niin se auttaa meitä vaikeina aikoina. Auringonkukka on näyttänyt meille tämän jo etukäteen, ja antakaa Jeesuksen olla tukena vanhuudessanne.

Kun kuningas Daavid katsoi moniin menneisiin vaikeuksiin, niin hän saattoi todeta: ”...mutta Herra tuli minun luokseni.” (2.Sam. 22:19.) Kun me tulemme vanhemmiksi, niin mekin voimme katsoa menneisyyteemme. Oliko Jeesus tukenamme? Niin Hän kantoi tähän päivään saakka. Kaikki se, mitä olemme kokeneet Vapahtajamme kanssa, antaa meille rohkeutta tulevaisuutta varten.. Sen tähden emme saa välinpitämättömästi mennä näiden kaikkien siunausten ohitse. ”...älkä unhota, mitä hyvää Hän on sinulle tehnyt.” (Ps. 103:2)

Joka tapauksessa emme myöskään halua unohtaa kantaa toinen toistamme ja kääntyä vanhuksien, iäkkäämpien ja sairaiden puoleen sekä olemasta tuki toinen toisillemme rukouksissa ja teoissa.

Jumalan siunauksen terveisin Max Gaffry

”Tällä vaarallisella matkalla meidän tulisi olla tukena toinen toisillemme. Ei kenellekään meistä ole varmuutta seisoa yksinään. Meidän täytyy olla yhteydessä toinen toisiimme totuuden ja rakkauden sitein. Siirtykäämme yhteen. Älkää antako minkään heikentää yhteyden sidettänne, niin että jos toinen luisuu ja putoaa, niin toinen voi auttaa häntä nousemaan. Emme saa ajatella, emme kannu minkäänlaista edesvastuuta veljestämme. Sitä enemmän meillä tulisi olla syvempää kiinnostusta toisen onnesta ja menestyksestä ja meidän tulisi pyrkiä siihen, että olisimme tukena ympärillämme oleville ihmisille. Jos me tällä tavalla olemme toinen toistemme ja sen suuren sydämen äärettömän rakkauden kanssa yhdistetyt, niin pimeyden voimat eivät voi tehdä meille mitään. Ja kun kiusauksien ja vainojen aallot tunkeutuvat yllemme, niin meitä ei voida temmata pois.” E.G. White The Sings of the Thimes, 10.

Julkaistu saksalaisessa sapatinvartijassa 1/2012 kääntänyt Pertti Jyrkinen

Ensimmäiset kristityt ja sapatit.

Jeesus opetti seuraajiaan kolme ja puoli vuotta Uuden Liiton merkityksestä. Siksi voimme otaksua, että jos sunnuntain viettäminen olisi Uuden Liiton mukainen, kuten usein väitetään, niin Jeesus olisi siitä varmasti opetuslapsilleen maininnut. Mutta emme löydä ollenkaan sellaista Hänen puheistaan. Jeesus ei ole sanaakaan maininnut että tapahtuisi jokin muutos luomisessa asetetussa lepopäivän vietossa. Tällainen muutos olisi rikkonut tämän käskyn ikuisuus merkitystä. Silloin Hän olisi kumonnut lain, mitä Hän omien sanojensa mukaan ei kuitenkaan tullut tekemään. Hän itse sanoi, että Hän ei tullut lakia tai profeettoja kumoamaan.

Kun maailman Vapahtaja lepäsi haudassa asettamana sapatin päivänä, oli juutalaisilla papeilla hyvin levoton sapatit. He antoivat roomalaisen sotilasosaston vartioida Jeesuksen hautaa ja niin tehdä työtä heidän puolestaan sapatin päivänä. Mutta Kristuksen opetuslapset tekivät toisin, vaikka olivatkin hajallaan Hänen kuolemansa tähden. Heistä luetta: ”Ja silloin oli valmistuspäivä, ja sapatit oli alkamaisillaan. Ja naiset, , jotka olivat tulleet Hänen kanssaan Galileasta, seurasivat perästä ja katselivat hautaa ja kuinka hänen ruumiinsa pantiin sinne. Ja palattuaan kotiinsa he valmistivat hyvänhajuisia yrtejä ja voiteita, mutta sapatina he olivat hiljaisuudessa lain käskyn mukaan. Luuk.23:54-56.

Myöskin apostolit pitivät uskollisesti sapatin pyhänä. Paavali joka Pyhän Hengen kautta oli erotettu erikoisesti pakanoille saarnaamaan evankeliumia, saarnasi sapatina Antiokiassa Jumalan sanaa. Apt. 13:14.

Tässä kokouksessa oli juutalaisia ja pakanoita. Juutalaiset poistuivat pian suuttuneina kokouksesta ja vain pakanat, jotka viettivät sunnuntaita, jäi jäljelle. Nämä ihmiset halusivat mielellään kuulla enemmän tästä sanomasta ja pyysivät Paavalia puhumaan myöskin seuraavana sapatina. Ajatelkaamme, että jos Paavali olisi ajatellut sunnuntain vähitellen sapatin sijaan, niin eikö hän olisi käyttänyt tässä tilaisuutta hyväkseen

puhuakseen sen puolesta. Hän olisi hyvin voinut näille pakanoille opettaa, että Uudessa Liitossa sapatti on lopetettu ja sunnuntai on asetettu tilalle ylönousemuksen muistoksi, kuten teologit nykyään opettavat. Mutta mitään tällaista ei tapahtunut. Paavali ei tiennyt siitä mitään. Hän antoi näiden ihmisten mennä kotiinsa ja ”he menivät synagogaan sapatin päivänä ja istuivat”.

Ensimmäisessä kristittyjen kokouksessa Jerusalemissa vuonna 50 jKr. Oli tärkeänä neuvottelun aiheena ympärileikkaus. Kysymys oli: Tuleeko pakana kristittyjen ympärileikata itsensä, vai onko se tapa poistettu? Loppupäätös oli, että ympärileikkaus kuuluu Vanhaan Liittoon eikä kuulunut enää kristityille. Nyt on kysymys: Miksi ei tässä yleisessä kokouksessa myöskin samaan aikaan päätetty, että myöskin sapatti, kuten ympärileikkaus, kuului Vanhaan Liittoon? Mutta emme löydä sanaakaan tästä asiasta Jaakob, tämän kokouksen puheenjohtaja sanoi: ”Sillä ammoisista ajoista asti on joka kaupungissa niitä, jotka saarnaavat Moosesta: luetaanhan Häntä synagogissa joka sapatti julki”. Jaakob tiesi yhtä vähän kuin muutkaan apostolit mitään lepopäivän muutoksesta. Ensimmäiset Kristityt ja Sapatti.

Kokoamme tässä yhteen, mitä sapatista voidaan sanoa:

1. Sapatti asetettiin ennen syntiinlankeemusta.
2. Jumala siunasi sapatin päivän ja lepäsi silloin.
3. Sapatti oli viikon rajana.
4. Se annettiin jo Aadamille.
5. Kaikki patriarkat jakoivat viikon seitsemään päivään ja tunsivat sapatin.
6. Mooses ja Israel tunsivat sapatin jo ennen Siinaita ja lainantoa.
7. Jumala itse näytti 40 vuoden ajan erämaassa, mikä päivä sapatti oli.
8. Samana aikana Jumala teki kolme ihmettä viikossa sapatin hyväksi.

9. Kristus julisti kymmenen käskyn lakia ja siis myöskin sapatikäskyä
10. Neljännessä käskyssä kutsutaan sapatia Herran sapatiksi.
11. Sapatia kehoitetaan ”muistamaan” ja siten sapatilla on ”muisto” Ps.111:4.
12. Neljännessä käskyssä mainitaan Luojan nimi ja hallitusalue.
13. Sentähden kuuliaisuus on sapatin viettämisessä merkki Jumalan ja Hänen lastensa välillä.
14. Jeesus itse kutsui sitä Herran sapatiksi.
15. Jeesus piti uskollisesti seitsemännen päivän viikossa eikä Hän milloinkaan ole puhunut mahdollisista muutoksista.
16. Jeesus pyhitti sapatin tekemällä Jumalan tekoja sinä päivänä, Hän harjoitti laupeutta ja vapautti siten sapatin juutalaisista perinnäissännöistä.
17. Jeesus pyhitti sapatin levätessään rauhassa haudassaan Luojana. Hän aloitti uudelleen työnsä noustessaan haudastaan viikon ensimmäisenä päivänä.
18. Jeesus opetti opetuslapsiaan, että heidän tuli vielä v.70j.Kr. Rukoilla pyhän sapatin puolesta.
19. Ylösnousemuksensa jälkeen Jeesus oli vielä 40 päivää opetuslastensa kanssa,
eikä Hän silloinkaan maininnut ainoatakaan sanaa mahdollisesta lepopäivän
muutoksesta.
20. Kristuksen seuraajat lepäsivät myöskin sinä sapatina töistään , jolloin Jeesus
lepäsi haudassaan.

21. Paavalin tapana oli kuten Jeesuksellakin , mennä sapatin päivänä Jumalanpalvelutilaisuuteen.
22. Ensimmäinen sielu, joka Euroopassa otti evankeliumin vastaan oli sisar, joka sapatina löysi Herransa ja Vapahtajansa.
23. Ensimmäiset kristityt eivät tunteneet muuta lepopäivää kuin neljännen käskyn sapatin.

Jokainen harkitkoon vakavasti näitä tosiasioita. Herra vaatii jokaiselta kuuliaisuutta käskyjään kohtaan. Jeesus sanoi ”Turhaan he palvelevat minua ihmiskäskyjä noudattamalla”.

Uudessa Testamentissa mainitut, ensimmäistä päivää koskevat paikat eivät viittaa siihen että kristityt olisivat pitäneet sitä lepopäivänä. Seuraavassa näemme nämä Raamatun paikat:

1. Matt.28:1. Ja sapatin kuluttua, aamun koittaessa viikon ensimmäisenä päivänä
Maria Magdaleena ja se toinen Maria menivät katsomaan hautaa”
2. ”Ja sapatin kuluttua Maria Magdaleena j Maria, Jaakobin äiti, ja Salome osti ostivat hyvänhajuksi yrtejä mennäkseen voitelemaan Häntä. Ja viikon ensimmäisenä päivänä he tulivat haudalle sangen varhain auringon noustessa.” 3. Mark.16:9. ”Mutta ylösnousemisensa jälkeen varhain viikon ensimmäisenä päivänä Hän ilmestyi ensiksi Maria Magdaleenalle....”
4. Luuk.24:1-2. ”Mutta viikon ensimmäisenä päivänä ani varhain he tulivat haudalle tuoden mukanaan hyvänhajuisia yrtejä, jotka he olivat valmistaneet; ja eräitä muita oli heidän kanssaan”.

5. Joh.20:1.”Mutta viikon ensimmäisenä päivänä Maria Magdaleena meni varhain, kun vielä oli pimeä, haudalle ja näki kiven otetuksi pois haudan suulta”
6. Joh.20:19. ”Samana päivänä viikon ensimmäisenä, myöhään illalla, kun opetuslapset olivat koolla lukittujen ovien takana, koska pelkäsivät juutalaisia.

Jeesus tu i ja seiso i heidän keskellään ja sanoi heille ”Rauha olkoon teille.”

7. Apt.20:7. ”Ja kun viikon ensimmäisenä päivänä olimme koolla murtamassa leipää, niin Paavali, joka seuraavana päivänä aikoi matkustaa , keskusteli heidän kanssaan ja pitkitti puhettaan puoliyöhön saakka.”
8. 1.Kor.16:2. Kunkin viikon ensimmäisenä päivänä pankoon jokainen teistä kotonaan jotakin talteen menestymisensä mukaan, jottei keräyksiä tehtäisi vasta minun tultuani.”

Nämä ovat kaikki tekstit, jotka Uudessa Testamentissa puhuvat ensimmäisestä päivästä. Näitä tekstejä tutkiessa ei saa mitenkään niistä sellaista käsitystä, että ensimmäiset kristityt olisivat pitäneet sitä lepopäivänä. Päinvastoin he aloittivat työnsä viikon ensimmäisenä päivänä sapatin levättyään.

,Nyt on vielä armon aika, nyt vielä voi tehdä valinnan ja Herra kutsuu meitä vielä: ”Hän on ilmoittanut sinulle, ihminen, mikä hyvä on ja mitä Herra sinulta vaatii, nimittäin että teet vaan oikeutta, rakastat hurskautta ja vaellat nöyrästi sinun Jumalasi edessä.” Mik. 6:8. ”Ja sinusta lähteneet rakentavat vanhat rauniot ja korjaavat entisten sukupolvien perustukset, ja sinua kutsutaan halkeamien parantajaksi ja teiden korjaajaksi, että siinä asuttaisiin.

Jos sinä pidätät jalkasi sapatin rikkomisesta, ettet tee omaa asiataasi pyhäpäivänäni, ja kutsut sapatin ilopäiväksi. Herran pyhäpäivää kunniapäiväk-si, niin ettet omia teitäsi kulje, etkä omaa asiaasi aja ja joutavia puhu, silloin on sinulla ilo Herrassa oleva, ja minä vien sinut maan kukkuloille ja annan sinun syödä isäsi Jaakobin perintöä; sillä Herran suu on puhunut.

A. Ringelberg/ Olavi -Veli.

Riippumaton valuutta

On olemassa pankki, jonka asiakkaita me kaikki olemme. Jokaisella meistä on päivittäin sama määrä rahaa käytettävissä ja sen kurssiarvo on aina tasainen. Mutta meillä ei ole mitään mahdollisuutta sen raha-asioihin. - Tämä pankki on aikamme. - Se on maailman kallein raha, mutta sitä emme voi ostaa, emmekä vaihtaa johonkin muuhun tarvittavaan. Jokainen meistä on kuullut sanonnan: Minulla ei ole aikaa. Oikeastaan se ei ole totta, rehellisesti meidän pitäisi sanoa: Minä en voi, enkä halua investoida siihen aikaani. Sillä ihminen, jolla ei ole aikaa, on kuollut. Jokainen, jolla ei ole aikaa perheelle, ystäville tai seurakunnalle, kuolee. Päivästä toiseen me alistumme ”yksivaltiaan” kellon alle ja kiiruhdamme asiasta toiseen. Mutta olemmeko sen avulla tulleet onnellisiksi?

Napoleon Bonaparte sanoi aikanaan seuraavasti: On olemassa varkaita, joita kukaan ei vie tuomarille ja joita ei koskaan syytetä, vaikka he varastavat kaiken sen, mikä on ihmiselle kalleinta – ajan. Saksan valtion tilastotoimisto on tehnyt luettelon asioista, mihin käytämme aikamme. Nukkuminen: 24 vuotta ja 4 kuukautta, television katseleminen: 5 vuotta ja 6 kuukautta, autolla ajaminen: 2 vuotta ja 6 kuukautta, työtaut: 8 viikkoa, suuteleminen: 2 viikkoa, rukoileminen: VAIN 2 VIIKKOA. Onko elämätilastosi myös näin?

Jo vanhassa testamentissa kerrotaan tuhlatusta ajasta. Jumala oli valtavalla kädellään vienyt Israelin kansan Egyptistä ja he olisivat hyvin nopeasti voineet päästä luvattuun maahan. Mutta tottelemattomuutensa

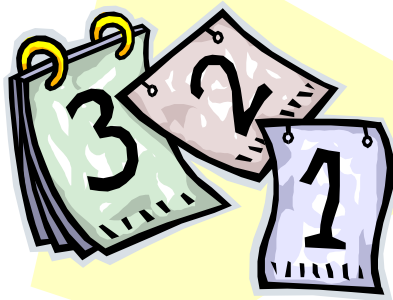
vuoksi heidän täytyi vaeltaa 40 vuotta erämaassa. 4. Moos. 14. 33-34.

Kuinka monta vuotta meilläkin on takanamme, jolloin me kuljimme omilla teillämme? Apostolienteoissa kirjoitetaan ateenalaisista, että he mielellään olivat aina siellä, missä oli jotakin uutta näkemistä tai kuulemista ja siten kuluttivat aikansa. Olemmeko mekin aivan ajattele mattomasti eläneet päivästä toiseen ja vasta jälke npäin huomanneet, minkä kaiken ohi olemme menneet. - Tämä ei merkitse sitä, että meillä ei saisi olla yhtään vapaa-aikaa, mutta meidän täytyy käyttää aikamme tietoisesti ja tunnollisesti. Sillä emme voi tuoda tuntiakaan elämästämme takaisin. Me tarvitsemme Jumalan apua käyttäksemme aikamme oikein.

Sinullekin on varmasti joskus sanottu: Onko sinulla hetkinen aikaa minulle? Aikaa antaa voi ainoastaan se, joka pitää aikaa kädessään, Jumalamme. Hän on myös aikojen Jumala. Psalmi 31.16 Minun aikani on sinun kädessäsi. Jumala on jo lahjottanut aikaa, aivan käytännöllisesti, aikoinaan Joosuelle. Jos. 10: 12-14 Silloin puhui Joosua Herralle, sinä päivänä, jona Herra antoi amorilaiset israelilaisten valtaan ja sanoi Israelin silmien edessä: ” aurinko , seiso alallaan Gideonissa ja kuu Ajalonin laaksossa”. Niin aurinko seisoi alallansa ja kuu pysyi paikallansa, kunnes kansa oli kostanut vihollisilleen. Niinhän on kirjoitettuna ”oikeamielisen kirjassa”. Niin aurinko pysyi paikallaan keskitaivaalla päiväkauden, kiirehtimättä laskemaan. Mekin voimme kokea, ei niin kuin Joosua, mutta toisella tavalla, että Jumala lahjottaa meille aikaa. Toinen henkilö ottaa työmme tehtäväkseen tai joku tilaisuus perutaan ja meillä on näin aikaa. - Herra voi myös lahjoittaa meille elämän vuosia. Raamattu kertoo kuningas Hiskiasta, joka oli sairas ja jolle Herra antoi lisää elämän aikaa, 15 vuotta. Efe. 5.16 sanotaan: ”Ja ottakaa vaari oikeasta hetkestä, sillä aika on paha.” Meitä kehoitetaan käyttämään aikaamme oikein, sillä me elämme lopun ajassa. Meidän tulee olla toisille todistukseksi ja käyttää se aika, minkä Jumala meille antaa, hänen kunnia kseen. Se, miten sen käytämme, on jokaisella aivan henkilökohtaista, mutta meidän tulisi antaa aikamme Jumalan käytettäväksi. Hän voi tehdä siitä jotakin suurta. Herra auttakoon meitä käyttämään miljoonamme oikein.

Birgitta-sisko

- Ilmoituksia -

Vuosijuhlat 24-26.8.2012

*Aihe: "...Herra, meidän on tässä hyvä
olla;..." Matt. 17:4*

Nuorisosapatteja

Suurmiesten elämän vaiheita

7.7.12.

Jumalan lähettämä opettaja

4.8.12

Esimerkki Kristuksen opetusmenetelmistä

1.9.12.

Sydämellisesti tervetuloa!

Lähetystyössä Skotlannissa

Lähetystyössä Skotlannissa

Tämä rouva sai meidän traktaatin